

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНЬСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG



**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Війна Росії проти України 24.02.2022 – ? (10).....	3
«Перемагай зло добром!» Посинодальне послання Синоду Єпископів УГКЦ 2022 року	4
«Свячення у мюнхенській катедрі – вияв турботи Церкви-Матері про своїх дітей», – владика Богдан Дзюрах.....	12
Попереду найскладніша зима для України	14
Світ молиться за Україну	16
Як греко-католики Чернігова пережили облогу міста.....	18
За кордоном.....	23
«Цілий світ намагаються обманути»: Глава УГКЦ про причини російської агресії.....	24
Прощання з Іваном Гречком	26
Іван Гречко – людина-епоха. Людина-легенда.....	27
Друге дихання нашої війни	29
Довготерпіння	33
Резніков: Ми збираємося звільнити всі наші території, включно з Кримом	35
Україна стала донором нових сенсів для світу, – митрополит Борис Ґудзяк	37
Єврокомісія підтримала надання статусу кандидата Україні на вступ в ЄС	46
У росії порахували, що вже вивезли з України понад 300 тисяч дітей	47
Засновано нову парафіяльну спільноту у Данії.....	48
У Королівській каплиці Швеції у Стокгольмі у присутності принцеси Софії відбулася молитва за мир в Україні.....	49
Гвинтокрили.....	52
Україна отримала статус кандидата на членство в ЄС.....	53
Україна довела, що заслуговує на статус кандидата в ЄС – Урсула фон дер Ляєн.....	54
Глава УГКЦ у 124-й день війни: «Ворог заперечує наше право на існування, але Бог підготував для нас особливу місію в сучасному світі»	56
Один трильйон євро для росії.....	58
Владика Богдан Дзюрах очолив прощу українців у Німеччині до блаженної Едіґни.....	59
Скільки коштує війна з Росією?.....	63
Для парафіяльної спільноти м. Аахена призначено нового душпастиря.....	64
Як це, коли двоє синів пішли на війну?.....	65
Сльози мої збери у Твій бурдюк... ..	67

ВІЙНА РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ



24.02.2022 – ?
(10)

Автор: Александер Малаховський

«ПЕРЕМАГАЙ ЗЛО ДОБРОМ!» ПОСИНОДАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ СИНОДУ ЄПІСКОПІВ УГКЦ 2022 року

«Як бути Церквою?» Саме таке питання ставить перед собою Церква та кожен її член у період воєнного лихоліття, позначеного руйнуваннями, агресією та смертю. «Війна радикально вчить нас через біль, жертви і горе, які вона щодня приносить, бути Церквою Христовою: непохитно вірити у силу добра і жити діяльною любов'ю».



Вих. ВА 22/151

**«ПЕРЕМАГАЙ ЗЛО ДОБРОМ!» (Рим. 12, 21)
Послання Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви 2022 року
до духовенства, монашества та мирян УГКЦ
і всіх людей доброї волі**

*«Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді,
коли він за своїх друзів своє життя віддає»
(Ів. 15, 13)*

ДОРОГІ В ХРИСТІ!

Уже п'ятий місяць на українській землі йде широкомасштабна жорстока війна. Вона прийшла непроханою і віроломною ще 2014 року, а починаючи з 24 лютого ворог скинув усі свої дотеперішні маски та відкрито нищить Україну.

Російська армія вбиває невинних і гвалтує беззахисних, викрадає дітей і депортує окупованих, катує ув'язнених і морить голодом заблокованих, краде вирощене нами збіжжя і мародерствує в наших оселях, анексує землі й нищить захоплені підприємства, обстрілює мирні міста і тероризує мешканців. Російське керівництво прагне зруйнувати українську державність і позбавити нас нашого імені. *«Їхні очі та їхнє серце тільки й дбають про наживу, а ще про те, як би кров безвинну пролити та як би утиск і насильство чинити»* (Єр. 22, 17). Знову, як і в XX столітті, територія нашої Батьківщини перетворилася на «криваві землі».

Цю війну ми рішуче засуджуємо! Бо *«огидна Господеві дорога злого»* (Прип. 15, 9). Цю агресію проти України світ має моральний обов'язок відвернути!



Силу дає нам Бог, бо Він є Господом сил.
Чому? Бо ми любимо! У моці українців
виявляється сила любові. Наші воїни
керуються принципом не ненависті
до чужого, а любові до свого – дітей, коханих,
батьків, друзів, землі, рідних вулиць,
світанків, туманів...



Наміри агресора явно геноцидні: тактика ведення війни з перших днів показує, що він воює не з армією, а з народом. Росія намагається задовольнити свої імперські апетити: її керівництво вважає Україну колонією, недодержавою, яка не гідна місця на політичній мапі світу. Щоб бути великою, імперії потрібні колонії – поневолені, підкорені землі, ресурси, раби. Колоніальна геноцидна логіка диктує тактику випаленої землі, яка не шкодує нікого і нічого. Ні літня людина, ні вагітна жінка, ні немовлятко в пологовому будинку, ні діти, які ховаються в театрі, не є для неї святістю. Жодна історична пам'ятка чи індустріальне місто, житловий будинок із сотнями мешканців чи гектари достиглого зерна не є для неї цінністю. Всіх і все можна нищити «ради поставлених задач». Щоденно весь світ у заціпенінні споглядає варварство, моральний занепад і нищість нападників. Україна ж захищається, бо її народ раз і назавжди відмовився стати рабом, прагне просто вільно жити Богом даним життям та Богом даною гідністю. Цього ніхто не сміє в нього відібрати – так говорить Господь.

Україна не бажає підкорити чи принизити росію. Вона хоче, щоб сусід-агресор – який має у 28 разів більшу територію, що простягається на 11 часових зонах, і майже в чотири рази більше населення – припинив свої

столітні спроби поневолення і нищення України, звільнився від патології імперіалізму і став правовою державою, що поважає права інших. Злодій має піти з нашої хати! Російська Православна Церква має припинити ідеологічно пропагувати ересь «руського міра»! У час, коли різні християнські Церкви з покаянням переосмислюють свою історичну роль у політиці колоніалізму і практиці рабства, РПЦ провадить своїх вірних у моральну пільму насилля, загарбництва і воєнних злочинів. Сіль звітіла, а світло перестало світити (пор. Мт. 5, 13–16).

Війна загарбника спричинила в нашій країні гуманітарну і екологічну катастрофу, економічну і демографічну кризу. За п'ять місяців Україну покинули до дев'яти мільйонів мешканців, зокрема два мільйони дорослих і дітей були примусово вивезені окупантом до росії, і близько семи мільйонів змушені стати внутрішніми переселенцями, 15,6 мільйона потребують гуманітарної підтримки. Тисячі сімей розділені кілометрами і кордонами. Число вдів і сиріт щодня зростає. Агресор робить усе, щоб перетворити нашу Батьківщину на територію, не придатну для життя, залишаються спустілими міста і райони. Масштаби цього масивного демографічного зсуву нам годі охопити, але його наслідки ми відчуватимемо десятиліттями.

Трагедія війни безпосередньо боляче зранила нашу Церкву. Частина наших парафій окупована і сплюндрована. Зрештою, за останні століття щоразу, коли черевик російського окупанта – чи то царського, чи то радянського, чи путінського – ступав на нашу землю, Українська Греко-Католицька Церква була переслідувана та нищена. Проте вона щоразу, даючи свідчення віри і витривалості в переслідуваннях, з Господньої волі з новою силою відновлювалася. Віримо і знаємо, що так буде і цього разу. Висловлюємо солідарність і підтримку нашим єпископам, священникам, богопосвяченим особам, мирянам, які перебувають на лінії боїв та на окупованих територіях або змушені були покинути свої помешкання і парафії. Віримо, що ви повернетесь до рідних місць, і наші парафії відродяться і розвиватимуться. Висловлюємо слова братерства і солідарності римо-католикам, православним, протестантам, євреям і мусульманам України, які перебувають під смертельною загрозою не менше від нас. Ми стоїмо разом!

Несподіваними навіть для багатьох українців, не кажучи вже про інші країни, стали мужність і єдність нашого народу в обстоюванні своєї незалежності. Героїчний військовий спротив, самовідданість і жертвність добровольців та волонтерів, єдність і єдностайність релігійних громад, що перетворилися на важливі осередки взаємодопомоги та любові до ближнього, доводять, що такий народ поневолити неможливо.

Вони хотіли поховати нас, але не знали, що ми – насіння. Це прислів'я стало гаслом нескореності, живучості та сили протистояння труднощам, які демонструють українці. Воно перегукується з висловом християнського письменника Тертуліана: «Кров мучеників – насіння Церкви». Ми схилиємо голови перед усіма, хто приніс і приносить себе в жертву, щоб захищати невинних, боронити правду, обстоювати Богом дану священну людську гідність.

Велика болісна жертва, оскільки вона правдива і пасхальна, дає рясні, життєдайні плоди. Серед смерті, яку повсюдно сіє ворог, використовуючи весь арсенал злоби і ненависті, проростають паростки неосяжної сили і шляхетності. Бог запалив душі українців вірою в перемогу Божої правди. В епоху диктатури релятивізму українці чітко називають речі своїми іменами: є істина, добро, принципи і цінності, за якими слід жити і за які можна навіть померти, а є брехня і лукаве зло. Україна об'єднала Європу, зцілюючи її тріщини, і надихнула людей доброї волі в усьому світі.

Перед очима людства оживає Святе Письмо, і Господь історії увиразнює чудо: Давид протистоїть Голіату. Українські воїни, які захищають від навали рідні міста, життя рідних і близьких, свободу та гідність народу, разом з Давидом кажуть: *«Ти йдеш на мене з мечем і довгим списом і коротким. Я ж іду на тебе в ім'я Господа Сил... якого ти зневажив»* (1 Сам. 17, 45). Ми висловлюємо щире визнання всім, хто жертвовно стоїть за правду і справедливість.

Дякуємо отцям-капеланам, які, ризикуючи життям, перебувають поруч із нашими захисниками, моляться з ними, несуть їм Христа та дбають про гуманітарну підтримку.



Трагедія війни боляче зранила нашу Церкву. Частина наших парафій окупована і сплюндрована. За останні століття щоразу, коли черевик російського окупанта – чи то царського, чи то радянського, чи путінського – ступав на нашу землю, Українська Греко-Католицька Церква була переслідувана та нищена.



Через страждання і відчайдушну боротьбу за своє існування Україна стала епіцентром глобальних змін. У багатьох людей і народів спадає полуда з очей: стає зрозумілим, що дешеві ресурси не варті підтримки диктаторів; що світова система безпеки ослаблюється і мир є під загрозою, якщо заради добробуту не звертати уваги на Божі принципи і поведінку порушників; що жодна людина чи країна не є далеким островом, а все людство на різних рівнях взаємопов'язане, і якщо чиниться несправедливість щодо однієї країни – інші не можуть бути байдужими. «Ніколи знову» з історичного гасла перетворюється на моральний імператив.

З волі Божої правда увиразнилася, а брехня – зів'яла, бо *«ніяка брехня не походить від правди»* (1 Ів. 2, 21). Сам факт нічим не спровокованої агресії з боку росії, підкріплений воєнними злочинами російських окупантів,

викликав у світі величезну хвилю підтримки українців. Безпрецедентний рівень гуманітарної допомоги біженцям і тимчасово переміщеним особам є автентичним свідченням християнської любові: «*Біженцем був, і ви Мене прийняли; в біді був, і ви прийшли до Мене*» (пор. Мт. 25, 35–36). За цю гостинність і щедрість різних народів, Церков, єпископів, священників, монахів і монахинь, мирян і людей доброї волі в різних країнах на різних континентах висловлюємо глибоку вдячність. Ми також складаємо щиру подяку монастирям, чернечим чинам і згромадженням в Україні і за кордоном, які прийняли тисячі вимушено переселених осіб і діляться з ними всім, чим мають. Як і в часи перших християнських спільнот, надмір в одних людей покрив нестачу в інших (пор. 2 Кор. 8, 14).



У час, коли різні християнські Церкви з покаанням переосмислюють свою історичну роль у політиці колоніалізму і практиці рабства, РПЦ провадить своїх вірних у моральну пільму насилля, загарбництва і воєнних злочинів.



Цими днями ми питаємо себе: що дає нам силу боротися і протистояти ворогові, який переважає нас у десять разів у військовій потузі? Якщо ж відкоригувати саме запитання – «хто» дає нам силу, то відповідь стає очевидною. Силу дає нам Бог, бо Він є Господом сил. Чому? Бо ми любимо! У моці українців виявляється сила любові. Наші воїни керуються принципом не ненависті до чужого, а любові до свого – дітей, коханих, батьків, друзів, землі, рідних вулиць, світанків, туманів... Любов виявляється в невтомній праці волонтерів, у щедрих жертвах мільйонів, у щирій тихій молитві. І в цій любові ми вже перемогли.

Цю моральну висоту слід зберегти. Остаточно переможемо лише тоді, коли продовжуватимемо любити, коли ні на йоту не відступимо від біблійної формули цієї перемоги: «*Ми знаємо, що ми перейшли від смерті до життя, бо любимо братів. Хто не любить, той у смерті перебуває*» (1 Ів. 3, 14). Любов народжує героїв, а ненависть – злочинців. Жорстокість війни дегуманізує, тому ми, як народ, що захищається, і Церква, що гуртує народ у Христову родину, мусимо докладати всіх зусиль, щоб зберегти свою гідність і людяність, у жодному разі не опустившись до нелюдяності та звірств агресора. Бережімо серця наших воїнів від зла, щоб вони залишалися воїнами світла і добра! Бережімо свої серця! Перетворюймо свій гнів і кривду на мужність, незламність, правдиву мудрість і перемогу Божої правди. Святий Павло закликає «*Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром*» (Рим. 12, 21).

ЯК БУТИ ЦЕРКВОЮ?

На тлі війни увиразнюються та набувають особливої ваги принципи, до яких ми зверталися у посланні 2021 року «Надія, до якої нас кличе Господь», роздумуючи над нашим майбутнім і визначаючи душпастирські пріоритети нашої Церкви на наступне десятиліття. Відштовхуючись від досвіду пандемії, що глибоко вразила соціальні зв'язки та структури, ми наголошували на необхідності душпастирського навернення, розбудови мереж сопричастя, зцілення ран та близькості та практичної уваги до вбогих і маргіналізованих. Спираючись на досвід наших спільнот, ми намагалися описати методологію, а війна створила контекст, у якому кожен із нас може глибше замислитися, що ця методологія і ці принципи означають і до яких практичних висновків та дій ведуть.

Наше душпастирське навернення означатиме бути поруч із нашими вірними – у стражданнях, горі, випробуваннях, смерті. «Як страждає один член, страждають усі з ним члени» (1 Кор. 12, 26). Вислів «пахнути вівцями» повертається до свого оригінального, радикального Христового змісту – віддати своє життя за довірену кошару. Війна спонукає нас із новим запалом і стійкістю продовжувати розбудовувати зв'язки солідарності між людьми, парафіями і країнами; нові, нечувані досі, рани вимагатимуть від усіх витривалої молитви та великодушної праці, щоб олією Божого милосердя і людського співчуття зцілювати їх та перетворювати на джерела надії; а допомога вбогим і маргіналізованим вимагатимуть від нас нових підходів і творчості в любові.

У жовтні 2021 року, відкриваючи Синод Єпископів Католицької Церкви, Папа Франциск наголосив, що ми покликані до єдності, сопричастя, братерства, які з'являються саме тоді, коли ми усвідомлюємо, що всіх нас обіймає одна Божя любов. Тобто наша єдність чи солідарність є не соціальним конструктом, а нашою ідентичністю у відповідь на Божу любов. «Хто не любить, той не спізнав Бога, бо Бог – любов» (1 Ів. 4, 8).

Війна радикально вчить нас через біль, жертви і горе, які вона щодня приносить, бути Церквою Христовою: непохитно вірити у силу добра і жити діяльною любов'ю. «Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить» (1 Ів. 4, 20).

МИ ПОКЛИКАНІ БУТИ ЦЕРКВОЮ, ЯКА Є БЛИЗЬКОЮ

В Україні і за кордоном наші парафії творять мережі молитви та підтримки. Разом з молитвами за мир, порятунок, поранених і полеглих лунають оголошення про збір пожертв, пошук волонтерів, пакування і розпаковування матеріальних засобів. Триває кропітка, муравлина праця. Через свідчення Церкви і наших вірних у різних країнах світу поширюється правда і зміцнюється усвідомлення того, що переживають люди в Україні. Церква, яка близька до страждання, до людського горя, є живою і музеєм не стане.

МИ ПОКЛИКАНІ БУТИ ЦЕРКВОЮ, ЯКА СЛУХАЄ

Капелани і священники, представники монашества чи миряни, які працювали з тими, хто пережив окупацію, обстріли, каліцтва чи втрату рідних, зазначають, що найважливіші слова розради – «я з тобою». Контакт, увага, людяність, молитва – це головні способи душпастирювання під час війни. Вислухати іншого, почути його історію, прийняти його біль – це в наших обставинах означає бути Церквою.

МИ ПОКЛИКАНІ БУТИ ЦЕРКВОЮ, ЯКА ЗЦІЛЮЄ РАНИ

Протягом своєї земної місії Христос оздоровлював сліпих, розслаблених, біснуватих, щоб остаточно зцілити людство і людину від недуги смерті та гріха. Своє служіння гоїти рани, оздоровлювати, зцілювати Христос передав Церкві. Під час війни зцілення духовних ран, протидія травмі та стресу – одне з першочергових завдань Церкви та її служителів. *«Носіте тягарі один одного й тим робом виконаєте закон Христа»* (Гал. 6, 2). Рани і травми людей, яким ми покликані служити, здебільшого видимі й очевидні, а часом приховані чи перемотані пов'язками злості, страху, вдаваної відстороненості.

Церква, будучи сама зраненою стражданнями і болем воєнного лихоліття, покликана нести кожній знедоленій і зраненій людині ліки благодаті Святого Духа у Святих Таїнствах та духовного супроводу, ліки розради і милосердної любові. У людських ранах розпізнаємо рани нашого Спасителя, а, торкаючись людського страждання, віднаходимо контакт з Христом воскреслим, рани якого стали знаком остаточної перемоги Бога над темними і руйнівними силами гріха.

Так, у своєму Синові, розп'ятому за гріхи всіх людей і воскреслому з мертвих силою Святого Духа, сам Бог Отець виходить назустріч своїм стражденим дітям і перетворює людське терпіння на джерело надії та вічного життя. Про це нас запевняє Боже слово устами святого апостола Павла: *«Коли ж ми вмерли з Христом, то віруємо, що й житимемо з Ним, знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, вже більше не вмирає: смерть над Ним більше не панує. Вмираючи бо, Він умер для гріха раз назавжди, а живучи, живе для Бога»* (Рим. 6, 8–10).

МИ ПОКЛИКАНІ БУТИ ЦЕРКВОЮ, ЩО МОЛИТЬСЯ ЗА МИР І ШУКАЄ СПРАВЕДЛИВОСТІ

«Мир залишаю вам, Мій мир даю вам» (Ів. 14, 27). Мир є одним із дарів Святого Духа, і посеред болю щоденних тривожних новин Церква неустанно благає Господа про мир для багатостраждальної України і разом з іншими працює заради відновлення миру і справедливості на нашій землі.

МИ ПОКЛИКАНІ БУТИ ЦЕРКВОЮ, ЯКА ДАЄ НАДІЮ

Ми, християни, є людьми надії не тому, що «сподіваємося на краще», а тому що віримо в Бога і вічне життя, до якого Господь нас запрошує. *«Надія ж не засоромить, бо любов Бога влита в серця наші Святим Духом, що нам даний»* (Рим. 5, 5). Парадоксально, але саме ця віра дозволяє нам уповні і глибоко переживати земні події, зокрема цю війну. У перспективі вічності щоденне не розмивається, а навпаки, набуває чітких обрисів, усвідомлюється священна цінність кожної людини.

Дорогі в Христі брати і сестри! Ми, єпископи УГКЦ, через пандемію не бачилися наживо вже три роки. Однак радість нашої братньої зустрічі затьмарена страхіттями війни. Саме війна, страждання, які вона завдає нашому народові, та новітні виклики, спричинені російською воєнною агресією проти нашої Батьківщини, були в центрі наших молитов, розмов і синодальних нарад. Крім того, під час цьогорічної сесії Синоду ми роздумували над темою «Синодальність і соборність: досвід УГКЦ».

У контексті нинішніх обставин це не абстрактна тема: навпаки, у біді, якої зазнає наша держава і наш народ, ми покликані заново відкрити силу єдності і необхідність щоденної та витривалої солідарності задля перемоги: «В єдності сила народу. Боже, нам єдність подай!». Ми ще гостріше відчули, що покликані зміцнювати єдність всередині країни та підтримувати наших вірних і всіх людей доброї волі поза її межами.

Нехай же силою і діянням Святого Духа буде нам дана непохитна єдність і віра в перемогу Божої правди!

Нехай Господь кріпить і благословить наших захисників, добровольців, волонтерів, медиків, працівників Державної служби з надзвичайних ситуацій, законну владу України і всіх, хто захищає і звільняє Україну від агресора!

Нехай пригорне родини загиблих, сиріт і вдів, полонених і пропалих безвісти!

Нехай дарує вічну нагороду і повноту життя полеглим!

Нехай елеєм милосердної любові зцілить тілесні, душевні та духовні рани постраждалих!

За молитвами Пресвятої Богородиці і всіх святих української землі нехай Він дарує всьому світові свій мир і благословення!

Благословення Господнє на вас!

Від імені Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви
† СВЯТОСЛАВ

Дано в Перемишлі, при соборі Різдва святого Івана Хрестителя, у день Положення чесної ризи Пресвятої Владичиці нашої Богородиці у Влахерні, 15 липня 2022 року Божого

Джерело: сайт Синоду єпископів УГКЦ



**НОВИНИ** Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

«СВЯЧЕННЯ У МЮНХЕНСЬКІЙ КАТЕДРІ – ВИЯВ ТУРБОТИ ЦЕРКВИ-МАТЕРІ ПРО СВОЇХ ДІТЕЙ», – владика Богдан Дзюрах

12.06.2022 р.

У Неділю П'ятидесятниці, 12 червня 2022 року, у катедральному храмі Покрови Пресвятої Богородиці та св. ап. Андрея Первозванного у Мюнхені відбулася непересічна подія: апостольський екзарх для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії владика Богдан Дзюрах уділив священичі та дияконські свячення трьом кандидатам, приналежним до Сокальсько-Жовківської єпархії – диякон Роман Городецький, Самбірсько-Дрогобицької єпархії – бр. Андрій Витівський та Київської архієпархії – бр. Микола Дзюрах.

Ці свячення були обумовлені війною в Україні, а також новими душпастирськими викликами, пов'язаними з напливом великої кількості біженців з України на території екзархату. Зокрема, двоє з нововисвячених священнослужителів найближчими роками будуть забезпечувати душпастирську опіку новоприбулих українців на території Німеччини.



«Цей дозвіл на свячення, який надали Блаженніший Святослав та правлячі єпископи згаданих єпархій, виразно свідчить про відповідальність і турботу Церкви-Матері в Україні про своїх духовних дітей, розпорошених по усьому світі», – підкреслив апостольський екзарх в коментарі пресслужбі Синоду Єпископів УГКЦ, та висловив слова щирої подяки Отцю і Голові УГКЦ та співбратам-єпископам за підтримку і солідарність.



Він зауважив, що впродовж багатьох десятиліть існує тісна співпраця і взаємопоміч між єпархіями та екзархатами на матірних землях і на поселеннях. «Перебуваючи в умовах діаспори, єпископам важко було б забезпечити свої громади священнослужителями з власних територій. Тому Церква в Україні простягає великодушну руку поміччю владикам за кордоном, у чому проявляється наша спільна відповідальність за усю Церкву у її глобальному вимірі. Зі свого боку ми, єпископи в діаспорі, намагаємося бути голосом нашої Церкви і нашого народу в країнах нашого

служіння та надавати посильну допомогу, зокрема гуманітарну, для Церкви та для потребуючих і страждаючих братів і сестер в Україні».



«За минулі три місяці кількість офіційно зареєстрованих українців лише в Німеччині перевершила 750 тисяч. Майже половина з них це діти молодші 16-ти років.



Якщо додати ще приблизно 300 тисяч, які дотепер проживали на території країн екзархату, та десятки тисяч постійно прибуваючих до кожної скандинавської країни, то можемо собі уявити, перед якими великими викликами постала наша Церква в Північно-Західній Європі у сучасну пору, – зазначив владика Богдан.

Він висловив сподівання, що у своїх зусиллях забезпечити належну духовну опіку для українців візантійського обряду зможе розраховувати на поміч як місцевих римо-католицьких єпископатів, так і Синоду Єпископів УГКЦ загалом. «У часах таких нечуваних випробувань і потрясінь, як нинішні, ми відчуваємо особливо гостро необхідність консолідованих дій і взаємної підтримки. “В єдності – сила народу”, – каже наша відома пісня; в єдності рівно ж – сила Церкви», – підкреслив владика Богдан, та висловив надію, що взаємопоміч і співпраця між різними частинами УГКЦ буде розвиватися і надалі, приносячи благодатні плоди в житті нашої Церкви на матірних землях і на поселеннях.

ПОПЕРЕДУ НАЙСКЛАДНІША ЗИМА ДЛЯ УКРАЇНИ

13.06.2022 р.

На календарі лише початок літа, а підготовка до опалювального сезону в самому розпалі. Війна проти російських окупантів змусила владу завчасно подбати про те, як і чим обігрівати українців. Минулого тижня президент Володимир Зеленський попередив громадян, що наступна зима буде найскладнішою за всі роки незалежності.

Найбільше енергосистемі загрожуватимуть теракти та ракетні удари по енергетичній інфраструктурі з боку росіян. До того ж, чимало об'єктів критичної інфраструктури вже пошкоджені, захоплені або знищені окупаційними військами.

ЩО ВТРАТИЛА ЕНЕРГОСИСТЕМА

Від ударів росіян важких втрат зазнав мало не весь український енергетичний сектор. За 109 днів війни постраждали атомні, нафтопереробні, енергогенеруючі, вугледобувні, розподільчі та комунальні об'єкти інфраструктури.

Під окупацією з 4 березня перебуває найбільша в континентальній Європі і третя за потужністю атомна станція світу – Запорізька АЕС. Наразі вона працює в енергосистемі України, дотримуючись норм ядерної, радіаційної та екологічної безпеки. Проте від росіян регулярно надходять сигнали, що Запорізьку АЕС Україна може втратити. В українському «Енергоатомі» запевняють, що це неможливо.

За словами прем'єр-міністра Дениса Шмигала, Україна також втратила Каховську гідроелектростанцію, три теплоелектростанції (ТЕС) та близько 40 % всіх об'єктів відновлюваної енергетики.

Не вийде відновити шахти «Золоте» і «Тошківська» на Луганщині, «Південнодонбаська №1» та ім. Сургая на Донеччині.

Сильно постраждала від війни нафтова інфраструктура: два НПЗ зупинені, пошкоджені десятки нафтобаз, під окупацією опинилося багато АЗС.

Значні руйнування мають теплоелектроцентралі в Охтирці та Кременчуці, пошкоджено чотири ТЕЦ на Дніпропетровщині, Донеччині, Харківщині та в Чернігові.

З 24 лютого через бойові дії повністю або частково знеструмлювалися понад 2,6 тис населених пунктів і 20,2 тис трансформаторних підстанцій. На певний час припинялося електропостачання для 3,7 млн споживачів. Досі без струму лишаються 725 населених пунктів та близько 621,4 тис споживачів. [...]

Микола Топалов, [«Економічна правда»](#)

Лисичанськ, Донбас, 22.05.2022 р. Росіяни влучили в місцевий НПЗ



СВІТ МОЛИТЬСЯ ЗА УКРАЇНУ

14.06.2022 р.

Міжконфесійна молитва та панахида за тими, які постраждали від російського вторгнення, відбулася цими вихідними у соборі святого Патріка в Нью-Йорку.



«Ми переживаємо смерть і втрати разом, тому що віримо в життя. Ми глибоко віримо в те, що Бог хоче, щоб ми жили вічно. Коли не боїмося смерті, коли знаємо Божу благодать, коли живемо під Його благословенням, коли усвідомлюємо власну гідність, тоді і починаємо жити вічно», – звернувся під час панахиди владика Борис Гудзяк.

Спільну молитву провели архієпископ Нью-Йорка кардинал Тімоті Долан, архієпископ-митрополит Борис Гудзяк разом із єпископом Коптської Православної єпархії Нью-Йорка та Нової Англії та єпископом Едмундом Валенем, помічником архидієцезії Нью-Йорка. На молитві також були присутні посол України в ООН Сергій Кислиця, генеральний консул України в Нью-Йорку Олексій Голубов та представник Грецької Православної Церкви Америки о. Ніколас Казарін. На панахиду прийшли представники християнських, єврейських та мусульманських груп, а також лідери української спільноти.

Представник України в ООН Сергій Кислиця у своєму короткому виступі поділився болем щодо ціни, яку платять українці за своє право на існування.

«У час, коли ми сьогодні тут разом зібрались, саме в цей момент на довгій лінії українсько-російського фронту тривають запеклі бої. Наші воїни борються з жорстоким ворогом. Ворог, який прийшов убити, знищити, вкрати та принизити. Ворог, який не робить різниці між військовими та цивільними. Ворог, який не вважає себе зв'язаним жодними нормами чи правилами».

Джерело: сайт УКУ; більше за [посиланням](#)

Жінка прощається із своїм родичем, який загинув під час обстрілу російських військ, Ірпінь, Київська область, 17.04.2022 р.

Світлина: Гліб Гараніч /Reuters/; джерело: «The Atlantic»



ЯК ГРЕКО-КАТОЛИКИ ЧЕРНІГОВА ПЕРЕЖИЛИ ОБЛОГУ МІСТА

14.06.2022 р.

Духовний концерт у день Пресвятої Трійці, який готували для родичів і сусідів дітлахи з Бобровиці – найбільш зруйнованого мікрорайону Чернігова, – відбувся не так, як планувався. Дитячі піснеспіви лунали тільки в храмі Різдва Пресвятої Богородиці Української Греко-Католицької Церкви, а не на рідних вулицях просто неба, в колі близьких. Корективи внесли гучні й часті сирени повітряної тривоги, які відновилися після тривалого мовчання. З початку березня система оповіщення не працювала, а нині додає чернігівцям смутку, тривожності та невпевненості.

КАНІКУЛИ НА ПАРАФІЇ

Священники чернігівської греко-католицької парафії Святих верховних Апостолів Петра і Павла разом із сестрами-редемптористками одразу по завершенні активних обстрілів Чернігова взяли шефство над мешканцями зруйнованого ворожими обстрілами східного мікрорайону Бобровиця, в якому домінує приватна забудова. Весь цей час вони

Канікули з Богом



систематично звершують там Богослужіння просто неба на кількох локаціях, спілкуються з людьми, привозять їм продовольство та інші необхідні речі, всіляко підтримують.

А по завершенні навчального року маленьких мешканців постраждалого мікрорайону запросили до літнього табору в храмі Різдва Пресвятої Богородиці на території жіночого монастиря сестер-місіонерок Найсвятішого Ізбавителя.



Під час облоги, коли чернігівцям було особливо тяжко виживати не лише фізично, а й морально, священники УГКЦ, ПЦУ, РКЦ, протестантських християнських Церков щосереди звершували спільні молебні.



Оскільки в місті є проблема з громадським транспортом, єромонах Роман Халус (настоятель монастиря Святих верховних Апостолів Петра і Павла) щодня привозив малечу на заняття і відвозив додому. Окрім маленьких мешканців Бобровиці, в літній табір ходило багато дітлахів із району, де розташований храм Різдва Пресвятої Богородиці, та прилеглих вулиць.

Тут дітлахи перебували з 10.00 до 16.00, а менші – до 13.00. Їх було поділено на кілька вікових груп, у кожної була своя програма занять. Із дітьми займалися сестри-місіонерки, волонтерки, аніматорки, священники. Варто зазначити, що всі наставники – молоді, доброзичливі, комунікабельні та мають не по одній вищій освіті. Малеча вільно з ними спілкується, тут відбувалися спеціальні богослужіння для дітей, різні заняття, цікаві майстеркласи, ігри, співи під гітару.

Тож можна уявити, як відповідально готувалися маленькі чернігівці до виступу на своїх зруйнованих вулицях у колі близьких. Як вони хотіли підтримати дорослих і подарувати їм хоч трохи свята. Але через надривні сирени, які нагадують, що Чернігівщина постійно перебуває під прицілом ворога, урочистості відбулися тільки в храмі...

МОНАСТІР З АТМОСФЕРОЮ СПІЛЬНОТИ

«У час активних бойових дій служили три наші священники, – розповідає Роман (Халус). — Храм був відчинений щодня, щоб люди могли зайти помолитися. Службу Божу перенесли на 15 годину, щоб було зручно добратися і до комендантської години повернутися, адже громадський

транспорт не ходив. Ми розмовляли з людьми, підтримували їх, передавали гуманітарну допомогу – харчі, медикаменти.

У монастирі Святих верховних апостолів Петра і Павла під укриття облаштували підвал. До нас найпершими прийшли сусіди з рідними з інших районів міста. Загалом у монастирі жило 58 людей: у різних будівлях на подвір'ї, у підвалі. Були діти і люди похилого віку, що потребували особливої опіки. Але атмосфера спільного проживання, турботи, можливість проговорювати події, духовна підтримка, молитва допомагали легше пережити облогу міста.

Також ми допомагали людям евакуюватися, шукали для цього різні можливості. Благодійна організація «Карітас», інші організації з Києва, Волині, Івано-Франківщини, Закарпаття надсилали нам допомогу. Зокрема, організація «Українська Освітня Платформа» й люди з різних сіл західної частини країни, наші рідні й близькі також допомагали, доки був міст через Десну.

Свято на парафії



Люди, які жили тоді в нашому монастирі та інші, що ходили до храму, на Службі Божій бували щодня, вони потребували живого слова, але просили й Біблію, молитовники та іншу літературу. У ці 37 днів облоги були й хрещення діток на дому, і надання духовної підтримки пологовому будинку Чернігова. Зокрема, ми надали туди молитовники українською мовою».

ТЯЖКИЙ ЧАС ПРОЖИВАЮТЬ РАЗОМ

Під час облоги, коли чернігівцям було особливо тяжко виживати не лише фізично, а й морально, священники УГКЦ, ПЦУ, РКЦ, протестантських християнських Церков щосереди звершували спільні молебні. Під час одного молебню в Катерининській церкві ПЦУ місто сильно обстрілювали. Другий молебен відбувався в храмі Зішестя Святого Духа РКЦ теж під обстрілами. А третій молебен був у день Благовіщення в храмі Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ при повній тиші. Тоді молилося 15 священників.



«Після припинення бойових дій, – розповідає о. Роман про те, як допомагали людям зруйнованої Бобровиці, – ми одразу туди поїхали і повезли харчові продукти. Великий район лишився без церкви – та, що на кладовищі «Яцеве», зруйнована, а до іншої далеко без громадського транспорту.

Наближався Великдень, а люди були пригнічені тим, що не можуть ні паску спекти, ні приготуватися до свята. Тож для початку ми привезли туди вербу і освятили її. А потім замовили в пекарні тисячу пасок, роздали їх і теж освятили. Тепер на Бобровиці діє три локації для здійснення Богослужінь. Люди сприймають нас дуже добре. Ми проживаємо разом із ними цей тяжкий час».

Довідка. Церква Різдва Пресвятої Богородиці – єдиний у Чернігові храм УГКЦ. Розташований він на території монастиря сестер-місіонерок Найсвятішого Ізбавителя. Освячення церкви і монастиря відбулося в 2014 році. Тут збираються віряни чернігівської греко-католицької парафії Святих верховних Апостолів Петра і Павла, яка була зареєстрована в 1992 році. Планується будівництво храму в новому мікрорайоні Масани.

Любов Потапенко, RISU

Церква Різдва Пресвятої Богородиці



ЗА КОРДОНОМ

14.06.2022 р.

За кордоном геть не легше, щоб ви знали, геть не легше переживати те, що переживає багато хто в Україні (я про втрати).

Я довго мирилася з тим, що обрала шлях залишитись з дітьми, а не залишити їх без жодного з батьків, а хіба були інші варіанти? З тим, що не писатиму і не зніматиму важкий і дуже важливий етап в моїй країні. З тим, що дехто з українців і вдома, і за кордоном навішає на мене штамп «поганий українець», бо комусь необхідно бути кращим; з тим, що я ще довгого не матиму відповіді на запитання «а що далі?», бо я дійсно не знаю, що далі, а хіба хтось знає? Але всі ці речі про життя – з ними можна і потрібно миритися, приймати, відпускати, корегувати... не звертати уваги, або навпаки придивитися уважніше.

Але є речі про смерть. І на сьогодні їх так багато, що, занурившись у всі можливі захисні механізми психіки, я питаю себе: «а хто наступний з тих, кого ти знаєш, або з заочних знайомих в ФБ, неодноразово з'явиться в стрічці новин обрамлений некрологами від друзів і рідних?». Бо майже щотижня є наступний, бо за 8 років я зустріла їх дуже багато, і тепер вони йдуть один за одним...

Але оці, яких ми називаємо «найкращими» – закінчаться... Вони закінчаться не тільки серед френдів в ФБ, або телефонній книзі, вони закінчаться в країні: герої і героїні помирають прямо зараз, щодня. Але хто буде наступним тоді, коли їх геть не стане?

Ні, це не про паніку, і що все пропало, і тим більше не про нарікання на тих, хто ще не в армії, я не відчуваю зради і зневірення в перемозі, бо я маю віру – а куди зараз без неї? Але це наче про крик глухонімого – бо якщо ми не отримаємо надпотужної підтримки, якщо ми не поборемо внутрішнє болото, щоб цю підтримку використати, ми будемо мати втому і виснаженість, а з ними притягнутий за вуха людський ресурс, не кращий, ніж в рашистів, коли більше немає кому.

У нас поки ще є кому і вони мають стати швидким пеклом для ворога, не навпаки. Вони мають спалити, а не згоріти. Інакше кінець.

Вікторія Ясинська, з ФБ

Українські цивільні у потязі, який виїжджає з Ірпеня, початок березня 2022 р.

Світлина: Маркус Ям /Los Angeles Times/



«ЦІЛИЙ СВІТ НАМАГАЮТЬСЯ ОБМАНУТИ»: ГЛАВА УГКЦ ПРО ПРИЧИНИ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ



15.06.2022 р.

Розум як дар Святого Духа дуже потрібний тим, хто намагається зрозуміти причини і наслідки повномасштабної російської агресії. Бо ми бачимо, що сьогодні цілий світ намагається обманути, видати бажане за дійсне. Ми бачимо і знаємо, переживаючи війну на власній шкірі, що агресія росії проти України нічим не спровокована. Той, хто думає, що якась зовнішня причина викликала в росії військову агресію, той або сам перебуває в полоні російської пропаганди, або просто навмисно обманює світ.

26.04.2022 р. у Хрещатому парку на схилах Дніпра в Києві демонтували радянську скульптуру двох пролетаріїв – частину «Арки дружби народів», яку кияни давно називали «Ярмом». Демонтаж ознаменувався промовистим нюансом. Коли під'їхав автокран, робітники завели тяги до скульптурної групи, закрутилася лебідка і... від правої фігури («росіянина») несподівано відвалилася бронзова голова, вона з гуркотом покотилася по полірованому каменю основи

Світлина: Олексій Фурман /Getty Images/; текст: [«Укрінформ»](#)



На жаль, та частина пострадянського простору, яка сьогодні є на території російської федерації, має свої глибокі вади і хвороби ще із советських часів. Цей пострадянський реваншизм, який сьогодні постав у новому обличчі крайнього російського націоналізму, у вигляді ідеології *рускаво міра*, явно набрав геноцидних ознак. І Україна є його першою жертвою.



Той, хто думає, що якась зовнішня причина викликала в росії військову агресію, той або сам перебуває в полоні російської пропаганди, або просто навмисно обманює світ.



Тому так важливо розуміти причини і наслідки цієї війни. На жаль, причини цієї війни лежать у самій росії, у її нутрі. Російський агресор намагається вирішити свої внутрішні проблеми за допомогою зовнішньої агресії. Проектує свої хвороби на інших і в них звинувачує цілий світ.

Ми сьогодні молимося за дар Святого Духа для політиків, дипломатів, церковних і релігійних діячів, щоб Господь Бог дав їм уміння бачити причини і наслідки речей, глибину дійсності і здатність відрізнати правду від навіяної брехні та фальшу.

Джерело: сторінка Блаженнішого Святослава у ФБ



ПРОЩАННЯ З ІВАНОМ ГРЕЧКОМ

15.06.2022 р.

З великим сумом повідомляємо, що на 94-му році життя відійшов у вічність Іван Гречко, відомий колекціонер, меценат, громадський діяч, співорганізатор Інституту колекціонерства українських пам'яток при Науковому товаристві ім. Тараса Шевченка.

У 2013 році патріарх українського колекціонерства подарував Українському католицькому університетові найбільшу колекцію гуцульських ікон на склі, яку збирав усе життя, та решту своєї колекції: стародруки, ручні хрести, свічники Трійці, народний одяг, колекцію писанок. Саме його подарунок став початком діяльності музею УКУ.

Під час інтерв'ю, яке ми записали за кілька днів до передачі ікон у квартирі п. Івана у 2013 році, він розповів, що його мрією було, аби колекція була представлена цілісно і опинилася у добрих руках: «Я вдячний Українському католицькому університетові за його запрошення та пропозицію, і з радістю

Іван Гречко і його колекція ікон на склі
Світлина: «Збруч»



віддаю зібрані ікони до його музею. Бо знаю, що ці експонати відкриють для багатьох нашу культуру. Найкраще, якщо ікони будуть у нашій церковній інституції, тут завжди життя динамічне, тому на них завжди буде духовна потреба», – пояснював свій вибір колекціонер.

Останні роки свого життя Іван Гречко прожив у Колегіумі Українського католицького університету і щедро обдаровував наших студентів та усю спільноту своєю присутністю.

З [повідомлення](#) УКУ

ІВАН ГРЕЧКО – ЛЮДИНА-ЕПОХА. ЛЮДИНА-ЛЕГЕНДА

Його називають патріархом українського колекціонерства, бо він зібрав найбільшу колекцію гуцульських ікон на склі. І цю унікальну колекцію – справу свого життя – він щедро передав у дар Українському католицькому університетові, аби майбутні покоління черпали з цієї духовної скарбниці.

Тісно співпрацюючи з 1960-х років з катакомбною Церквою, католицькими клубами Польщі, Українським Патріаршим світовим об'єднанням, Іван Гречко став ініціатором та співзасновником (1991 р.) Клубу української греко-католицької інтелігенції. Він брав активну участь у діяльності катакомбної УГКЦ та її виході з підпілля.

Іван Гречко займався багатьма проектами, які відновлювали розуміння цінності української культури, спадщини, самобутності нації. Участь пана Гречка у Європейському конгресі католиків, налагодження зв'язків з організацією «Свята Софія» в Римі, організаціями української діаспори Європи, США, Канади спричинились до надходження у Львів численних друкованих видань з української діаспори, і як результат – створення відділу діаспори у Львівській обласній науковій бібліотеці. Для багатьох цей відділ став чи не єдиним місцем, де можна було знайти сучасну літературу. Бібліотека також слугувала осередком зустрічі багатьох поколінь інтелектуалів, тут відбувалися різного роду дискусії, формувалися середовища, які стали осердям українських революцій – Помаранчевої та Революції Гідності. [...]

На долю Івана Гречка випало чимало випробувань, його шлях був тернистий. Попри те він прожив життя яскраво та різнобарвно. Бог покликав його до себе на 94-му році життя. Це велика втрата для усіх нас, а особливо для української культури.

Спочивайте в мирі, пане Іване. Дякуємо вам за відкрите серце і за те, що так щедро обдаровували нас своєю присутністю протягом останніх років життя у Колегіумі УКУ.

Богдан Прах, ректор УКУ

Іван Гречко та Папа Іван Павло II, світлина зі сторінки музею УКУ



ДРУГЕ ДИХАННЯ НАШОЇ ВІЙНИ

15.06.2022 р.

Скоро вже буде 4 місяці війни, і ключовий синдром цього часу – це втома. Я бачу її повсюдно. Виснажені солдати, які з перших днів на фронті. Виснажені волонтери, які вже видохлись ресурсами і силами. Зрештою, виснажене саме суспільство, яке все більше починає психологічно закриватись від війни.

Економічні проблеми починають витісняти проблеми війни з першого місця. За чотири місяці майже спустошені запаси бізнесу і громадян. Люди починають шукати засоби для існування, і тут дуже мало опцій для них. Роботи практично немає, гуманітарна



Київ, 18.06.2022 р. Почесна варта несе домовину з тілом Романа Ратушного, який загинув 9 червня під Ізюмом. 24-річний Ратушний був відомим київським активістом, учасником Євромайдану. Однією з його ініціатив був захист від забудови Протасового Яру – зеленої зони міста. Брав участь в акціях підтримки лідера одеського «Правого сектору» Сергія Стерненка, після яких потрапив під домашній арешт за підозрою на хуліганство. Під час війни Ратушний брав участь у боях під Києвом, був у складі 93-го ОМБр «Холодний яр», воював за Тростянець, Суми, брав участь у боях під Ізюмом. На прощання з Ратушним прийшли сотні людей, зокрема і мер Києва Віталій Кличко

Світлина: Valentyn Ogirenko / Reuters / Scanpix /



допомога працює не всюди, і ще й серйозно зменшується. Ціни ростуть в космос, вартість палива потягне за собою ціну на більшість продуктів. На цьому тлі з Європи повернулось майже 5 млн наших громадян, такі ж виснажені складними умовами життям там, і майже нічого, окрім житла, не отримуючи додатково тут.

Виснажені від війни і наші закордонні партнери. Ні, вони не воювали і не страждали. Але війна позначається на їхніх економіках, і новини про війну дедалі більше їх втомлюють. Свіже опитування в ЄС показало, що 35 % хочуть миру чим скоріше, і тільки 22 % хочуть справедливості будь-якою ціною. На цьому тлі взагалі катастрофічно виглядають німецькі настрої: 83 % виступають за діалог з Путіним, а 68 % не підтримують критику Шольца за затримку озброєння для нас. Це багато що пояснює.

Втома, на жаль, це не ефемерне поняття, а дуже реальне за своїми наслідками. Втомлені солдати не можуть безкінечно утримувати населені пункти під килимовими бомбардуваннями. Втомлені волонтери не можуть забезпечити солдат, які постійно чекають на цю допомогу. Втомлені громадяни – менше готові підтримувати боротьбу. Втомлені європейці починають придумувати Мінськ-3. Втома зараз стає нашим великим ворогом, на рівні з окупантом.

Харків, 14.06.2022 р. На Алеї Слави у Харкові провели в останню путь санітарного інструктора 92-ї окремої механізованої бригади Євгена Храпка. Він загинув 11 червня під час евакуації поранених бійців неподалік Старого Салтова. Євген Храпко стояв біля витоків тактичної медицини в Україні, був одним із творців 205-го навчального центру тактичної медицини. Його знання рятували життя багатьом пораненим військовим. Парамедицину Євген Храпко вчив у Харкові з 2014 року. З того часу рятував життя бійців у зоні бойових дій
Світлина: Ivan Alvaro /Reuters/; текст: «Kharkiv Today»



Війна буде довгою і ми не можемо дозволити собі втоми вже на четвертому місяці. У нас немає вибору: ми можемо тільки перемогти. Тому потрібно вже щось робити, щоб подолати сьогоднішню втому і майбутню.

1. ДРУГЕ ДИХАННЯ ФРОНТУ

Сьогодні наш фронт може отримати друге дихання завдяки двом речам. Перше – це західне озброєння. На жаль, за останні два місяці тут більше розмов, ніж реальних дій. Наші хлопці тримають фронт в умовах страшної переваги противника в артилерії. І це їх дуже деморалізує. Тому що хороший воїн насправді мало що може зробити проти килимових бомбардувань. Тож приїзд західної техніки підніме сильно бойовий дух. Я вірю, що все це станеться, оскільки Захід довго запрягає, але надійно їде.

По-друге – це нова хвиля добровольців. Я великий противник роздачі повісток біля басейнів чи метро. Хоча я постійно звертав увагу, що це буде мати негативні наслідки – не дослухались. В результаті сьогодні це призводить до появи відмовників на фронті. І це теж дуже деморалізує. Тому що ті, хто воює, мають ще тепер воювати і за того, хто відмовився. Найкращими воїнами безперечно є добровольці. І ми маємо організувати нову хвилю добровольців на фронт. Як?

Інформаційна мобілізація. Потрібна потужна хвиля про наших героїв і їхні успіхи. Дуже бракує такої інформації про хлопців, які підбили багато танків,

Провести 38-річного Євгена Храпка в останню путь прийшов батько, родичі та побратими
Світлина: «Суспільне» (Харків)



брали в полон орків, відбивали атаки, а їх сотні. Герої мають поїхати в турне Україною, виступати в кожному місті, зустрічатись з молоддю тощо. Їхня звитяга, безперечно, мотивує багатьох піти з ними. І тоді на фронт знову прибуде велика кількість мотивованих солдат.

Ще один важливий напрям – масове навчання військовій справі. Сьогодні всі, хто підлягають призову, але не мобілізовані, мають проходити базові курси. У всіх областях має запрацювати масова система базового навчання, розрахована на сотні тисяч людей. Це згуртовує дух нації, дозволяє мотивувати нових бійців, і головне мінімально їх підготувати. Багато людей стримують свій порив на війну саме через брак базових навиків і розуміння війни.

2. ДРУГЕ ДИХАННЯ ВОЛОНТЕРІВ

Коштів більше не стане, і волонтерів більше не стане. Скоріше стане менше. Це данність. Чи можна з цим щось поробити? Так. Це розширення мережі волонтерів з України на всі країни-партнери. В Європі і США гігантський волонтерський рух, там – це частина культури. Тисячі їхніх організацій необхідно горизонтальним способом з'єднати з нашими. Вони можуть допомагати з гуманітарною допомогою, авто, відновленням житла тощо. Чи можуть вони допомагати армії? Так! Там сотні військових і ветеранських організацій, які готові збирати допомогу для солдат і багато з них вже це робили. [...]

3. ДРУГЕ ДИХАННЯ СУСПІЛЬСТВА

Серед найбільшої втоми я бачу втому інформаційну. Людей втомлює існуючий формат подачі інформації: сухі факти, зведення, цифри, фото і відео вибухів, знищені міста. За 4 місяці ця інформація стала дуже одноманітною. У ній мало емоцій і життя.

Минулого тижня я їхав з іспанською журналісткою в село Ягідне і спитав її чому вона не хоче написати щось про війну. Вона відповіла, що іспанці вже не хочуть читати про війну, а от історії людей, які після окупації почали відновлювати своє життя, історії про допомогу від інших – це для них цікаво. Але ж так само й ми. Ми б хотіли читати історії, як хтось долає труднощі після війни, ми б хотіли читати історії про солідарність, дружбу і підтримку. Про креативні виходи зі складних ситуацій, про порятунок і початок нового життя.

Віра в перемогу потребує емоцій і нових історій. Перемогу створюють люди й історії цих людей, які творять перемогу, які будуть надихати на віру в неї – сьогодні як ніколи необхідні українцям. Та й мабуть усьому світу.

Я переконаний, що ми відкриємо своє друге дихання вже найближчим часом. Віримо в нашу перемогу!

Віктор Андрусів, з ФБ

ДОВГОТЕРПІННЯ

16.06.2022 р.

«Будьте, отже, брати, довготерпеливі, аж до Господнього приходу. Ось хлібороб чекає терпеливо на дорогоцінний плід землі аж до дощів осінніх та весняних» (Яків 5, 7).

Нещодавно, під час Літургії з нагоди прощі до св. Боніфатія, апостола Німеччини, що відбувалася у м. Фульда, місцевий Єпископ Міхаель Гербер у проповіді закликав до подальшої підтримки українського народу та застерігав перед небезпекою зупинитися на півдорозі у виявленні солідарності з Україною.



«Путін на це дуже розраховує, – наголосив проповідник, – що ми втомимося, що почнемо забувати про страждання цього народу, що перестанемо добро чинити. Але на це ми, християни, йому аж ніяк не можемо дозволити!».

Справді, у протистоянні силам темряви і зла ми дуже потребуємо терпеливості, довготерпіння, здатного переносити випробування, зносити тягарі й невгоди та продовжувати чинити добро навіть тоді і особливо тоді, коли все навколо, здається, каже нам: «Дай собі спокій! Твої зусилля надаремні! Все пропало!».

Після Літургії того дня я мав нагоду спілкуватися з німецькою сім'єю, яка прийняла подружжя біженців з Маріуполя – вже третій місяць поспіль ця родина підтримує, допомагає, розраджує і потішає наших співвітчизників. Дякуючи цим добрим людям, я зауважив, що до спонтанної, але короткотривалої підтримки здатні багато хто, однак до помочі на довшу перспективу здатна лише любов.

Невипадково св. Павло, перераховуючи прикмети любові, на першому місці називає довготерпеливість: «Любов – довготерпелива, любов – лагідна, вона не заздрить, любов не чваниться, не надимається...» (1 Кор. 13, 4).

Зрештою, сам Бог в Священному Писанні і в історії спасіння об'являє себе як «довготерпеливий і многомилостивий» (Неем. 9, 17; Йоїл 2, 13; Йона 4, 2) і в цій Його довготерпеливості – запорука нашої надії і нашого спасіння: «Господь виявляє до вас своє довготерпіння, бо не хоче, щоб хтось загинув,

лише щоб усі прийшли до покаяння... Довготерпеливість Господа нашого
вважайте за спасіння» (2 П. 3, 9.15).

У нашому щоденному житті ми дуже потребуємо терпеливості. Нераз втрачаємо її самі, або під впливом якоїсь провокації ззовні. Трапляється, що інші люди неначе «випробовують» нашу терпеливість і часто мусимо визнати, що не проходимо це випробування так, як би собі цього бажали. Ще більше потребуємо довготерпеливості у важливих справах нашого національного буття.

У цьому контексті пригадуються мені слова Праведного Митрополита Андрея:
«Не зривами одної хвилини, лише безупинним напруженням і безупинними жертвами аж до крові та смерті многих поколінь двигается народ. І легше часами кров пролляти в одній хвилині ентузіязму, чим довгі літа з трудом сповнювати обов'язки і двигати спекоту дня, і жар сонця, і злобу людей, і ненависть ворогів, і брак довір'я своїх, і недостачу помочі від найближчих, і серед такої праці аж до кінця виконувати своє завдання, не чекаючи лаврів перед побідою ані винагороди перед заслугою!» (До української молоді, 1932).

”

До спонтанної, але короткотривалої підтримки здатні багато хто, однак до помочі на довшу перспективу здатна лише любов.

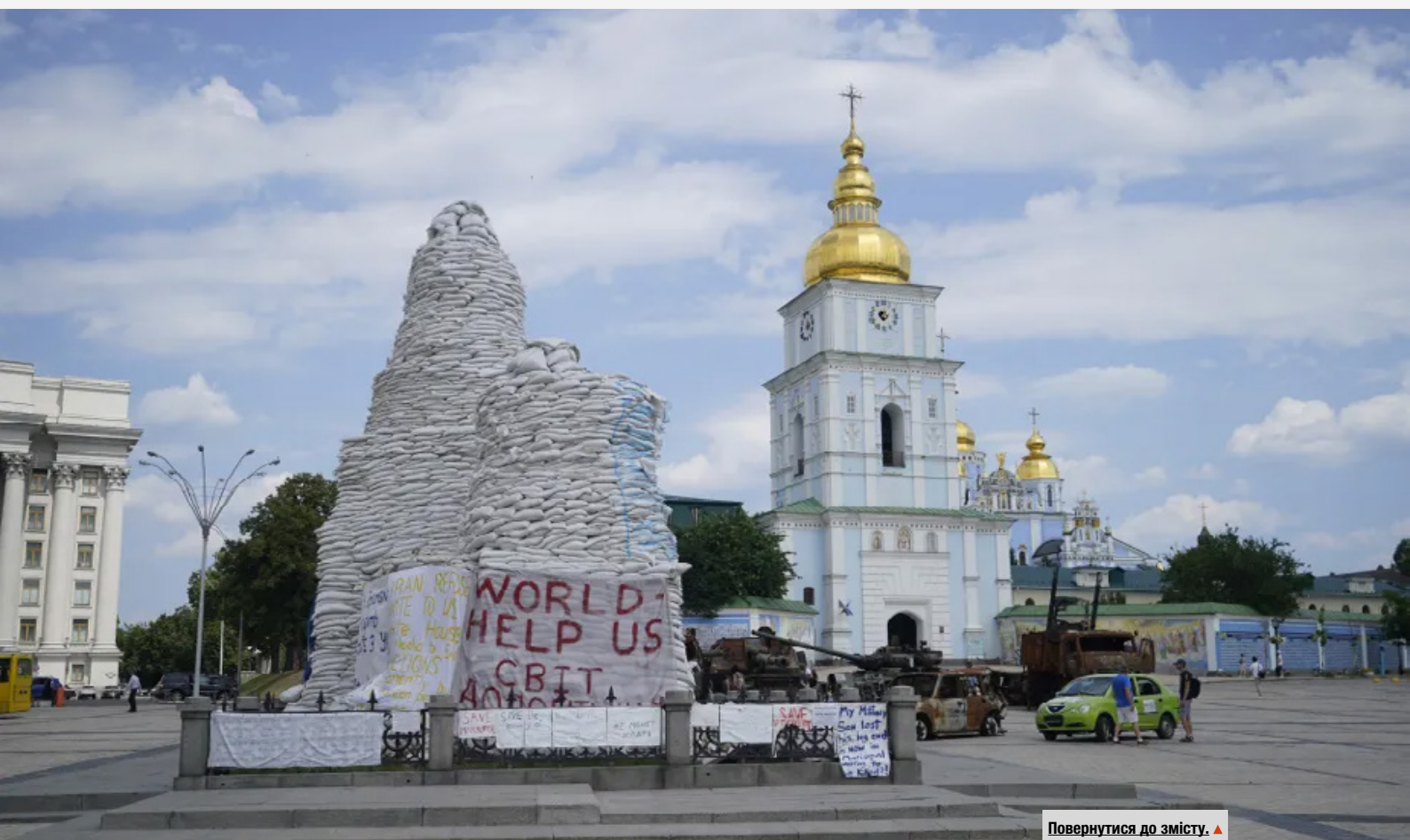
Справді, люди не раз здатні на солом'яний запал, на хвилову розчуленість і навіть на щедрі великодушні помічі під впливом сильного емоційного пережиття. Натомість чеснота і плід Святого Духа, яку ми називаємо «довготерпеливістю», мають своїм джерелом не швидкоплинні зрушення емоцій, але спокійне і виважене рішення волі, просвітленої вірою і укріпленої Божою любов'ю.

Просімо, отже, в Господа потрібної нам благодаті, щоб любов через довготерпеливість проявила у нашому житті свою творчу і спасенну силу.

Владика Богдан Дзюрах, з ФБ

06.07.2022 р., Київ, Михайлівська площа. Пам'ятник княгині Ользі обкладений мішками з піском для захисту від обстрілів. Світлина відзнята під час візиту прем'єр-міністра Ірландії Міхала Мартіна до України. Він пообіцяв, що Ірландія допоможе відновити Україну після війни
Світлина: [Niall Carson /PA Wire/PA Images/Scanpix/](#); текст: meduza.io

Світлина: Niall Carson /PA Wire/PA Images/Scanpix/; текст: meduza.io



Резніков: МИ ЗБИРАЄМОСЯ ЗВІЛЬНЯТИ ВСІ НАШІ ТЕРИТОРІЇ, ВКЛЮЧНО З КРИМОМ

16.06.2022 р.

Українські військові сили звільнять усю територію країни від російських загарбників, включно з Кримом. Про це в інтерв'ю американському телеканалу CNN заявив міністр оборони України Олексій Резніков.



«Ми збираємося звільняти всі наші території, всю територію, включно з Кримом. Звільнення Криму є стратегічною ціллю для України, тому що це українська територія. Але ми будемо рухатися крок за кроком», – сказав він.

Резніков заявив, що першим кроком у цьому процесі стане стабілізація ситуації на полі бою, коли російські війська більше не зможуть просуватися вперед. Другий етап, за його словами, полягатиме у відкиданні росіян на позиції перед вторгненням 24 лютого. Міністр наголосив, що лише на третьому етапі Київ обговорюватиме з партнерами України, як звільняти українські території, включаючи Крим.

На запитання, чи спроба України повернути тимчасово окупований росією Крим військовими засобами ще більше не спровокує росію, яка вважає Крим частиною рф, Резніков відповів, що така думка не розглядається.

«Це не має значення. Тому що росіяни побачать це в Херсоні, вони побачать це в Запоріжжі, вони побачать це і в Маріуполі, що це українські землі, а Крим – теж українська земля, незважаючи ні на що», – сказав він.

Як повідомляв Укрінформ, міністр оборони України Олексій Резніков підбив підсумки третьої зустрічі Контактної групи з питань оборони України у форматі «Рамштайн», яка відбулася 15 червня 2022 року в Брюсселі, Бельгія.

Формат Контактної групи з питань оборони України був ініційований у квітні Сполученими Штатами. Перша зустріч відбулася в німецькому Рамштайні наприкінці квітня. Друга зустріч, відома як «Рамштайн-2», відбулася у віртуальному форматі 23 травня.

Джерело: «Укрінформ»

Іриной Юрчук, «Очікування» [Anticipation], 2022 р.

Джерело: сторінка художника у ФБ



16.06.2022 p.



Владика Борис Ґудзяк, президент
УКУ, голова Філадельфійської
архиєпархії в США

«Те, що відбувається зараз в Україні, є надприродне, священне, таїнственне. Світ, керуючись своїми калькуляціями каже: «Це неможливо». А воно було, вже є, і стає тим, чого ніхто не міг вирахувати. Тому що Божої благодаті не можна вирахувати. На неї треба бути відкритим. Ми живемо в трагічний, але одночасно благодатний час», – владика Борис Гудзяк.

З перших днів повномасштабної війни Філадельфійська архієпархія УГКЦ у США, яку очолює владика Борис Гудзяк, стала надійним тилом для українців, які воюють на фронті, і для тих, які змушені були покинути свої домівки.

Організація гуманітарної допомоги, інформаційні кампанії, аби розповісти світові про війну, неустанна молитва – важливі fronti, на яких працює команда архієпархії.

Зараз переосмислюється все: світова система, безпекова політика, система харчування, енергетики. Українське питання проковує глобальні зміни, перш за все через те, що в Україні є віра, українці вірять в цінності, які не продаються, за які люди віддають життя.

Наприкінці травня президент УКУ митрополит Борис приїхав на кілька днів до України, аби, за його словами, слухати, побути поруч у біді, побачитися з воїнами, зрозуміти нагальні потреби. А потім – знову повернутися у США, аби далі працювати для перемоги. У цей стислий час ми мали на розмову лише 30 хвилин. Однак нам вдалося зафіксувати відчуття владики Бориса від цих кривавих подій, як він та його команда реагують на воєнні виклики, як Україна сьогодні преображує весь світ та яким є новий тип лідерства – читайте та [дивіться](#) відео.

ДАВИД І ГОЛІАФ

Війна є найгіршим людським лукавством. Ми надіємось, що вона відійде, закінчиться. Але лукавство не завжди відходить добровільно. З ним треба боротися. І з першого дня ми побачили, як гідно Україна бореться зі злом. У світі (в Америці, Франції, Нідерландах, Польщі) є однозначна оцінка, що Україна на стороні добра, а росія неспровоковано нападає, нищить. Це не означає, що всі українці святі, але у війні, що триває, питання стоїть чітко – або чорне, або біле. Це мобілізує людей у вільному світі, там, де є доступ до інформації. Інформація є досить повною, точною і глибокою. Доступні розслідування воєнних злочинів, які проводять провідні медіа, такі як The New York Times, CNN.



Сьогодні Україна дала нові смисли Європі.
І Європа об'єдналась завдяки Україні. НАТО
зміцнився. Різні покоління задумуються
над основними поняттями: життям, смертю,
правдою, свободою, демократією...



І прості люди, і все більше політиків стають на боці України, на боці добра і правди. Чому? Бо видно різницю в обличчі України і росії. Якщо росію представляє президент, який сидить за столом на відстані 10-ти метрів від інших людей у перелякано-агресивному стилі, то Україна: від президента до студентів, від військових до волонтерів, від дітей, які вітають солдатів, до матерів – є людяною. Ми бачимо людські обличчя, свободні вислови, свободні сльози, гумор, пісні, меми. Це творить образ Давида, який не боїться Голіафа. Перед нашими очима низка біблійних тем: від старозавітних до євангельських, які є в центрі нашої віри зараз. Піст і Пасха цього року були такими, як ніколи. Ми переживали і відчували, що Христос з нами. Він у наших стражданнях, терпить з українським народом. Український народ розпинається з Христом. І буде Воскресіння.

Кожного разу, коли я дзвоню в Україну, а це кілька разів на день, – до єпископів, студентів, журналістів, політиків, чи членів родини – всі доволі спокійні, з бойовим настроєм кажуть: «У нас немає іншого виходу. Добро має переважити. Божя правда має перемогти». Це дає нам всім велике натхнення. І за це я українцям глибоко вдячний.



Волонтери евакуюють незрячу 76-літню жінку з інвалідністю, яка залишилася без сім'ї в поселенні Нью-Йорк Донецької області. Поселення знаходиться близько лінії фронту
Світлина: Daniel Ceng Shou-Yi /ZUMA Press Wire/ Scanpix/; джерело: meduza.io

ВІРА НА ВІЙНІ

Війна травмує. Але якщо її зустрічати з вірою, розуміти, що після тілесної смерті починається вічне життя, все набирає іншої перспективи. Ми не є мазохістами: ніхто собі і чужим не повинен бажати терпіння, смерті, зла. Але людина, яка чує Боже благословення, дивиться інакше на війну. Вона відчуває Боже милосердя, гостинність, слова Божі, які промовляють: «В Моєму домі є багато кімнат». Людина з вірою по-іншому переживає перспективи страждання і смерті, аніж та, в якій тієї віри немає.

Західна культура сьогодні не завжди має таку віру. Смерть вважається чимось немислимим: це абсолютний кінець, гаплик, чорна яма, прірва. Ми туди навіть не дивимось, бо не знаємо, як давати собі раду. А в Україні є стільки добровольців, воїнів, які готові проявляти найвищу любов, бо *«Ніхто більшої любові не має над та, яку хто свою душу поклав би за друзів своїх»*. (Ів. 15,13). В Україні люди віддають своє життя, бо знають, що є щось



Один із храмів у м. Волноваха на Донбасі зазнав серйозних пошкоджень після кількох днів російського бомбардування. Міський храм Православної Церкви України, побудований на честь українських воїнів, які загинули в боях з проросійськими бойовиками у 2014 році, постав у руїнах. Золотий купол церкви понівечено, а її дерев'яні елементи розтрощені

Текст та світлина: BBC News

більше, ніж це [земне] життя. Вони роблять це чи свідомо, чи підсвідомо, без декларацій. І це дивує світ. Це змушує людей переосмислювати. **Зараз переосмислюється все:** світова система, безпекова політика, система харчування, енергетики. Українське питання провокує глобальні зміни, перш за все через те, що в Україні є віра, українці вірять в цінності, які не продаються, за які люди віддають життя.

МИ НЕ БУДЕМО РАБАМИ І НЕ ПОВЕРНЕМОСЯ ДО ДОМУ НЕВОЛІ

В історії людства жодну подію не висвітлювали так універсально, як війну в Україні: українське героїство, свідчення мільйонів людей, які фільмують цю війну, про неї говорять від серця до серця, від особи до особи. І це промовляє. І воно бумерангом повертається, та підтримує українців. Українці розуміють, світ знає і про їхню біду, і про воєнні злочини. І що

попри те, що росія має в 10 чи в 20 разів більше озброєння, фінансів, Україна стоїть за принципи, які забезпечують мир, а не агресію, за принципи, які є Божими: гідність і свобода людини.

Це велика трагедія для України і світу, що є такі імперії як росія, що є такі люди, які вважають, що не вистачить мати територію, що вміщує 28 Україн, треба мати 29-ту. Не вистачить мати 11 часових поясів, а треба загарбати ще. Гріх Адама – прототипний гріх у Святому Письмі. Адам, якому Бог дав все, вирішив: «Мені мало, не вистачає. Я ще загарбаю, захоплю». Його жест є символом протиставлення до Божої любові.

Російська культура насичена імперською свідомістю. Імперія потребує колонії, а колонія творить рабів. Українці ж кажуть: «Друзі, рабство закінчилось. Ми рабами не будемо. Ми до дому неволі не повернемося. Ми виходимо з Єгипту до обіцяної землі, до Божої гідності і Божої правди». Це є епохальний момент не лише в українській, а й у світовій історії.

УКРАЇНА СТАЛА ДОНОРОМ НОВИХ СМИСЛІВ ДЛЯ СВІТУ

Я старався ще на Майдані у 2013–2014 роках говорити, що наші бажання бути в Європейському Союзі реалізуються тоді, коли ми зрозуміємо, що маємо йти не як прохачі, а як донори. І українці стали донорами.



Є різні лідери. Путін теж є лідером – він має 80 % підтримки свого народу. 700 ректорів підписали листа на підтримку його політики. Жоден із 300 єпископів не виступив проти. З 25 000 священників і дияконів лише 293 виступили проти війни.



Європа почала тріщати: відбувся *Brexit*. Інші країни ставили питання залишатися чи ні в Європейському Союзі. Сьогодні Україна дала нові смисли Європі. І Європа об'єдналась завдяки Україні. НАТО зміцнився. Різні покоління задумуються над основними поняттями: життям, смертю, правдою, свободою, демократією...

Україна стала донором через жертву людей, але передовсім через Божу благодать. Ми бачимо, як змінився наш президент. Думаю, його міняє народ, який через страсті, через хресну дорогу, крізь пекло двадцятого століття, крізь революції ріс. Дозрівало громадянське суспільство. Молоде покоління відстоювало принципи. І Бог це благословив. Це є великий дар.



Держсекретар Ентоні Блінкен, Посол України в США Оксана Маркарова на зустрічі з владикою Борисом та представниками громади в Крайовому соборі Пресвятої Родина в столиці США

Те, що відбувається зараз в Україні, є надприродне, священне, таїнственне. Думаю, що відбувається таїнство. А світ, керуючись своїми калькуляціями, каже: «Це неможливо». Того не могло бути, цього не може бути, а цього не буде... А воно було, вже є, і стає тим, чого ніхто не міг вирахувати. Тому, що Божої ласки не можна вирахувати. На неї треба бути відкритим. Ми живемо в трагічний час, але одночасно благодатний.

МИ ХОЧЕМО СІЯТИ ПРАВДУ: ЯК ОРГАНІЗУВАЛА СВОЮ РОБОТУ У ЧАС ВІЙНИ ФІЛАДЕЛЬФІЙСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УГКЦ?

Щодня ми у Філадельфійській архієпархії УГКЦ у США працюємо на таких фронтах: молитовний, інформаційний/адвокація, гуманітарний. Наші працівники і вірні мобілізовані у цих напрямках. За моїми підрахунками, католики в Америці зібрали вже понад 100 млн доларів на гуманітарні потреби українців. Це також тому, що вони знають про Україну. Наші єпископи вже 100 років присутні в Америці і пояснюють, віряни спілкуються з суспільством. Натхнення, співчуття, симпатія та солідарність множаться.

Вчора (розмова відбулася 29 травня) архієпископ Бостону, кардинал Шон Патрик О'Маллі, написав у своїй газеті: *«Я мав розмову з владикою Борисом десять днів тому, і ми вирішили передати 1 мільйон доларів на гуманітарні потреби українців»*. Ми хочемо сіяти правду про Україну. [...]

Українці прокинулися. Люди віднаходять свою тотожність і просто незліченна кількість українців по всьому світу долучаються. Наприклад, Міла Куніс з Чернівців, яка роками себе в Америці представляла як росіянка, раптом відкрила свою українську тотожність. Вони з чоловіком зібрали вже понад 30 мільйонів доларів на гуманітарні потреби України. Мільйони людей зворушені, бо бачать, що тут є правда. І їм не можна лишатися далі осторонь.

Будучи в Україні цими днями, ми з ректором УКУ о. Богданом Прахом відвідали військовий госпіталь. Там я зустрів чиказького хірурга індуського походження. Він приїхав на тиждень робити нашим воїнам дуже складні операції. Україна є місцем, де люди хочуть бути, допомогти.

Владика Борис у військовому госпіталі з пораненими



СИЛА МАЛИХ КОМАНД

Господь благословив жити в скромних умовах, зі скромними початками, але з великою надією. Війна це лише підкріплює: якщо любити людей, шанувати їх, давати молодим людям місце праці з чіткими пропозиціями, тоді люди процвітають. Коли я приїжджаю до УКУ, то черпаю велике натхнення від осіб, котрі під час війни як бджілки: кожен знає свій обов'язок і без зайвих балачок з підкоченими рукавами працює.

У Парижі, у єпархії святого Володимира Великого, де я був в понеділок (ідеться про 23 травня, – ред.) є певний нестаток фінансів, але є молода команда, люди, які тримаються. У Філадельфії моє служіння почалося відносно недавно. Але Україна уже поділилася сімома священниками, які приїхали минулого року з родинами, і беруть на себе нові обов'язки. Я бачу велике Боже благословення, велике донорство України. І за це вдячний.

ЧИ НЕ ВТОМИТЬСЯ СВІТ?

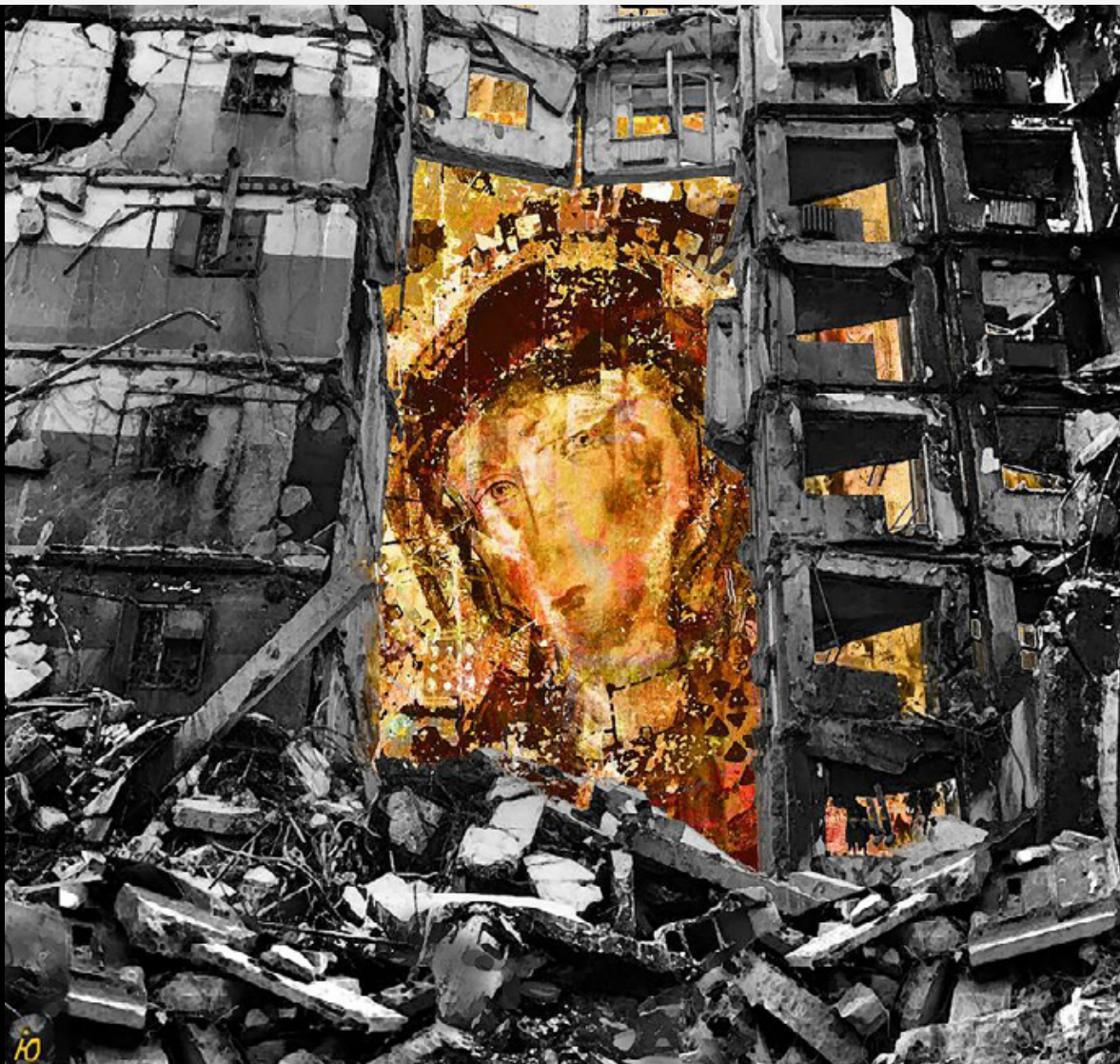
Піднесення і зосередження світу над темою України вже спадає. У світі є 20 воєн. Чи ми в Україні знаємо про війну в Ємені? Чи знаємо про загибелі тисячі людей в нарковійнах в Мексиці, чи у інших країнах Південної Америки? Кожен має свої проблеми.

Підтримка України – унікальне явище, яке частково обумовлене технологіями. Є такі можливості комунікувати, якої раніше не було. Але це не триватиме вічно. Важливо, щоби ми цю комунікацію підтримували. Важливо, щоби ми нашу комунікацію не нищили. Бо саме гуманність, людські обличчя України, притягають. Не дай Боже, щоби ми десь спотворили це обличчя, щоби в нас знайшли політичні чвари, поділи, щоби були якісь прояви шовінізму, антисемітизму, расизму. Очевидно, ми не є святі. Але досі українці поведуться гідно. А якщо будуть випадки негідної поведінки, ми маємо їх назвати, засудити і зупинити. І таким чином солідарність світу буде скріплюватися і продовжуватися, адже ми її потребуватимемо на багато років.

ПРО ЛІДЕРСТВО В ЧАСІ ВІЙНИ

Є різні лідери. Путін теж є лідером – він має 80% підтримки свого народу. 700 ректорів підписали листа на підтримку його політики. Жоден із 300 єпископів не виступив проти. З 25 000 священників і дияконів лише 293 виступили проти війни. Це тип лідерства, який веде в провалля, в моральне багно.

Нас цікавить моральне лідерство, яке надихає і окрилює людину. І тут Ісус Христос є лідером, який показує нам еталон: близькість, безпосередність, справедливість, правду і велике милосердя. Ми не помилимось, якщо підемо



Іриней Юрчук, «Мати Скорботних», [Mother of Sorrows], 2022 р.

Джерело: сторінка художника у ФБ

за прикладом Христа. Він і є прикладом лідера. Він не боявся бути близьким. Він з неба зійшов до нашої біди. Він на весіллі помножив вино – здійснив своє перше чудо, про яке йдеться у Євангеліє від Івана. Наш Господь любив молодь, людей. Але передовсім Він молився. Знаходив час, щоби бути з Отцем. І це дозволяло йому бути вільним від егоїзму, своїх амбіцій.

Це є Син Божий, Він досконалий, але Він як людина зазнавав спокус, яким протистояв. І тому що Син Божий був з Отцем у Святому Дусі Він міг віддати своє життя, був безстрашний перед смертю. І сьогодні ми бачимо як багато українців, чи свідомо чи підсвідомо, ідуть за цим прикладом: приймають хрест, його несуть, з певністю, що за Христом буде Воскресіння.

Текст: Анастасія Галюк, Вероніка Саврук; світлини: Лесик Урбан; розмовляла Вероніка Саврук; розмова відбулася 29 травня 2022 р. Б. **Джерело:** сайт УКУ

ЄВРОКОМІСІЯ ПІДТРИМАЛА НАДАННЯ СТАТУСУ КАНДИДАТА УКРАЇНИ НА ВСТУП В ЄС

17.06.2022 р.



За коротким текстом рішення Єврокомісії про надання нам статусу кандидата в ЄС дуже багато всього. Те, що між рядками, в тисячу разів важливіше. Євросоюз більше не хоче сірих зон між собою і Росією (нарешті!). І так само розуміє, що Росія – це зовсім не Європа, а всі концепції про Європу від Лісабона до Владивостока – маразм, і не більше того, що Східне партнерство не спрацювало і має піти дуже далеко.

В Європи був момент істини – коли вони почали постачати нам зброю, хай замало і запізно, але почали. Тепер другий момент істини. Росія починає відключати постачання газу

Італії та Франції. В когось є сумнів, що це не випадково саме зараз? Путін починає робити з ЄС те, що він у 2013 робив з Януковичем – шантажувати Європу, щоб припинити наш шлях до Євросоюзу. Якщо ЄС «посиплеться», то на ньому можна поставити жирний геополітичний хрест. Якщо ні, то російська енергетична зброя більше не працює, а Євросоюз покаже свій геополітичний характер.

Саміт ЄС наступного тижня має прийняти перше геополітичне рішення

21 століття: Україна належить до зони впливу Росії або є невід'ємною частиною Європи і Заходу. Саме тому радіємо рішення Єврокомісії, але не святкуємо і працюємо далі. Україна в Євросоюзі означатиме «Росія ніде», російський реваншистський режим не є частиною ані Європи, ані Азії. Він не про майбутнє, а про минуле і саме туди має піти.

Павло Клімкін, колишній міністр закордонних справ України; джерело: ФБ

Лідери Франції, Італії та Німеччини 16.06.2022 р. прибули в Україну. Вони їхали до Києва потягом. Світлину президента Франції Еммануеля Макрона, канцлера Німеччини Олафа Шольца й прем'єр-міністра Італії Маріо Драгі у потягу опублікувало італійське інформагентство *Rai News*. Після зустрічі з Володимиром Зеленським у Києві вони висловилися за «негайний» статус кандидата на членство в ЄС для України

Джерело: www.nta.ua; «Європейська правда»



У РОСІЇ ПОРАХУВАЛИ, ЩО ВЖЕ ВИВЕЗЛИ З УКРАЇНИ ПОНАД 300 ТИСЯЧ ДІТЕЙ

19.06.2022 р.

Національний центр управління обороною рф повідомив, що з ОРДЛО і «небезпечних районів України» на територію росії депортовано понад 1,9 млн осіб, у тому числі понад 307 тисяч дітей. Про це повідомив начальник Центру Михайл Мізинцев.

Згідно з російською статистикою, всього з початку повномасштабної агресії рф було вивезено 1 936 911 осіб, з яких 307 423 – діти. Мізинцев також заявив, що російська база даних містить понад 2,7 млн звернень від охочих переїхати до росії з більш ніж 2 тисяч населених пунктів України.

Джерело: «Укрінформ»; «Інтефакс»

Діти зі школи №1 м. Дружківка в укритті, 25.03.2022 р.

Світлина: BBC News /Getty Images/



**НОВИНИ** Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ЗАСНОВАНО НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ СПІЛЬНОТУ У ДАНІЇ

19.06.2022

19 червня, у Неділю Пресвятої Євхаристії за григоріанським календарем, відбулася перша Божественна Літургія у м. Рандерс (Королівство Данія).

Місто Рандерс знаходиться на сході півострова Ютландія, в гирлі річки Гудено вздовж Раннерс-фьорду. Населення міста становить майже 60 тис., частину якого сьогодні складають українські емігранти та біженці. Прибули вони сюди як із заходу України, так і з центру та сходу. Беручи до уваги велику українську діаспору вже до початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації на українські землі, багато біженців направилися саме сюди. Тому це призвело до потреби забезпечити регулярне душпастирство.

Саме тому 19 червня із благословення владики Богдана Дзюраха, апостольського екзарха для українців візантійського обряду у Німеччині та країнах Скандинавії, відбулася перша Божественна Літургія у новоутвореній парафіяльній спільноті, яку очолив о. Василь Баглей. Богослужіння відбулося у храмі Святого Климента. За словами отця Василя, надалі заплановані візити священника та Літургії два рази на місяць. Відбуватимуться вони у римо-католицькому храмі Серця Христового, що знаходиться за адресою: Thorsgade 22, 8900 Randers.

«Знаково, що саме у Неділю Пресвятої Євхаристії відслужено першу Божественну Літургію та засновано нову громаду, щоб ті, які шукають захисту і праці, мали також Слово і вічний Хліб», – зазначив отець Василь Баглей у своєму коментарі.

Варто зазначити, що за різними підрахунками українців в Данії нараховують від 10 до 12 тис. осіб. Очевидно, що із початком війни їхня кількість збільшилася. Останні дані Імміграційної служби Данії показують, що близько 30 000 українців отримали право на проживання в Данії відповідно до спеціального закону, ухваленого на початку цього року.

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та Скандинавії



**НОВИНИ** Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

У КОРОЛІВСЬКІЙ КАПЛИЦІ ШВЕЦІЇ У СТОКГОЛЬМІ У ПРИСУТНОСТІ ПРИНЦЕСИ СОФІЇ ВІДБУЛАСЯ МОЛИТВА ЗА МИР В УКРАЇНІ

19.06.2022 р.

У неділю, 19 червня, вірні душпастирства блаженного священномученика Климентія Шептицького у Стокгольмі молилися Молебн до Пресвятої Богородиці у Королівській каплиці. Молитва відбулася з ініціативи Королівської родини, щоб саме у такий непростий час для нашої держави, спільно молитися за припинення війни та справедливий мир в Україні.

На богослужінні були присутні представники Королівської родини: принцеса Софія та принц Александер. Також участь взяли Посол України у Швеції Андрій Плахотнюк разом з працівниками Посольства, представники Шведської Церкви та чисельна українська спільнота.

Дійство розпочалося словом принцеси Софії, яка привітала присутніх від імені всієї Королівської родини. Вона наголосила на тому, що храм, в якому ми зібралися, уособлює в собі місце великих та знакових подій. Тому і ця наша спільна молитва за мир в Україні є не менш важливою на сьогоднішній день.



Відтак усіх присутніх привітав настоятель каплиці та пастор Королівської родини Міхаель Бєгараген. А опісля до слова був запрошений душпастир для українців у Стокгольмі **о. Андрій Мельничук**. Окрім слів подяки за запрошення, а також за численну допомогу для України, о. Андрій коротко розповів про історію УГКЦ у Швеції та представив теперішній стан та виклики, які стоять перед церковною спільнотою. «Що ми сьогодні робимо як Церква? Якщо я скажу – усе, то це зовсім не буде перебільшенням... Однак, думаю, що ми могли б робити набагато більше, якщо б у нас був власний храм чи приміщення тут у Стокгольмі».

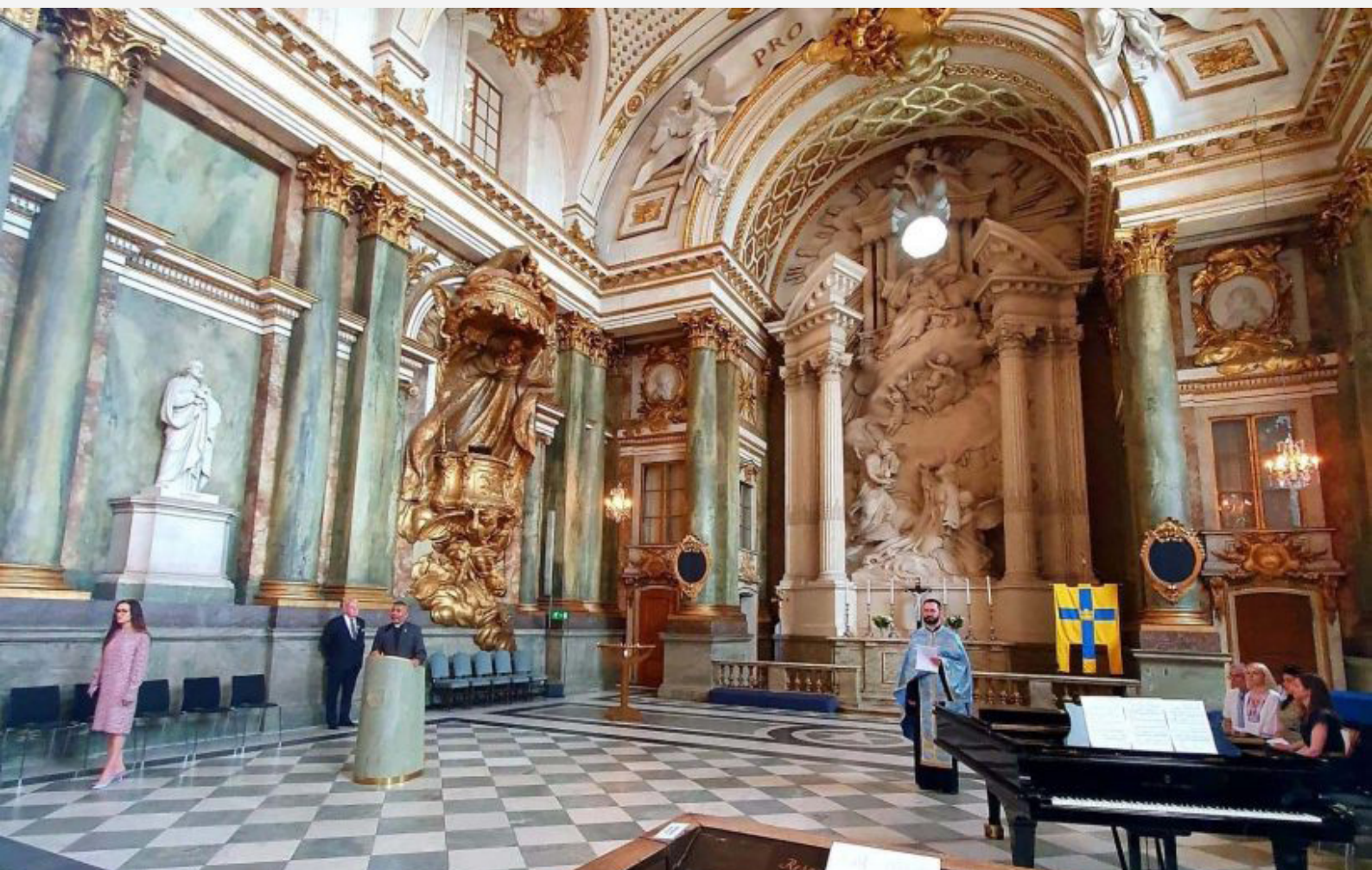
Молитва Молебню до Пресвятої Богородиці вперше залунала у цьому храмі українською мовою.

Варто зазначити, Королівська каплиця вміщає до 400 молільників. Попередня реєстрація була передумовою участі у спільній молитві в каплиці та вимогою охорони Королівського палацу. Практично по кількох днях, попередній запис був зупинений, адже кількість бажаючих учасників перевершила фізичні можливості цього храму. Спів молебню провадив хор душпастирства, але, на великий подив представників Шведської протестантської спільноти, співали усі присутні. «Це справді була жива молитва», – підсумував настоятель Королівської каплиці.



Після закінчення богослужіння слово надали наймолодшим учасникам дійства – учням Української недільної школи у Стокгольмі. Віршований виступ про Україну було виконано шведською, англійською та українською мовами. «Мелодія» Мирослава Скорика, «Україно» Тараса Петриненка та низка музичних творів, майстерно виконаних на різноманітних духових народних інструментах, глибоко зворушили слухачів.

Чудовим доповненням цієї зустрічі став подарунок від нашої громади для Королівської родини. За задумом Апостольського екзарха у Німеччині та країнах Скандинавії владики Богдана Дзюраха, від імені нашого душпастирства було подаровано картину із серії «Український цвіт» авторства **Наталії Мельничук**. Серія була започаткована після початку повномасштабної війни 24 лютого 2022 року та є благодійним проектом. **«Український цвіт» є особистим виявом авторки нинішньої трагедії війни в Україні:** «поранені, зламані, знищені... залишають глибоку порожнечу та смуток. Попри все, квіти продовжують цвісти і здійматися до неба». Картина була передана принцесі Софії як знак вдячності Королівській родині за підтримку України.



«Вважаємо, що ця молитовна зустріч була гарною нагодою свідчити та спільно, у молитовний спосіб, переживати біль України. Поручаємо Пресвятої Богородиці наш весь український народ та уповаємо на її Материнський покров», – зазначив на завершення один із організаторів молитви о. Андрій Мельничук.

Преслужба Апостольського екзархату у Німеччині та Скандинавії



ГВИНТОКРИЛИ

21.06.2022 р.

На днях коло нас пролетіли наші вертольоти, котрі завдавали удару по ворожих позиціях. Це вперше, коли я спостерігав гвинтокрили ЗСУ. До того, всі 4 місяці інтенсивних бойових дій, я бачив лише ворожі гелікоптери, і навіть засняв, як збили один із них. Це відео стало одною з класичних картинок цієї війни.

Потрапляв і під залпи з цих вертольотів. І от нарешті – наші!

Сам факт наявності цих бойових машин – радість для піхоти. Це значить, що наша армія здатна зберегти таку грізну зброю і працювати нею, попри багатократну перевагу противника у засобах ППО, у ракетах, котрі на усій території України можуть нищити аеродроми, де базуються гелікоптери.

Як же нам, все-таки, зараз пощастило мати свою державу і свою армію! Десятки мільйонів українців – вбитих, замордованих за попередні століття – навіть не мали шансу взяти зброю і битися насмерть. Їм доводилося помирати від голоду, холоду і руки ката лише з надією, що колись, може через 50, через 100 років хтось із нас зможе опиратися ворогу.

Повстанці Холодного яру чи бійці УПА билися в умовах повної безнадії – і то це була встократ краща доля, аніж участь безпорадних жертв.

Пару років тому пам'ятаю, як везли техніку у Києві на парад. Мені на очі наверталися сльози, коли уявляв, як би бажали цю зброю безкарно замучені і розстріляні, як вони б мріяли повернутися з того світу лише для одного: щоб мати змогу нищити своїх катів цими чудовими бойовими машинами.

Ігор Луценко, з ФБ

Літак Су-25 ВПС України у низькому польоті над Донеччиною, червень 2022 р.
Світлина Скотта Олсона /Getty Images/; джерело: meduza.io



УКРАЇНА ОТРИМАЛА СТАТУС КАНДИДАТА НА ЧЛЕНСТВО В ЄС

23.06.2022 р.

23 червня 2022 р. лідери 27 країн-членів ЄС ухвалили рішення про надання Україні статусу кандидата на членство в ЄС.

«Ми вітаємо це історичне рішення Євросоюзу, яке фактично означає, що велика родина країн Європейського Союзу бачать Україну членом ЄС. В ці важкі часи ЄС почув народ України та чітко заявив, що наша держава належить до Європи, ми маємо спільне потужне майбутнє, –

УКРАЇНА - КАНДИДАТ НА ВСТУП ДО ЄС



Що це означає?



Офіційний старт набуття членства в ЄС

ЄС визнає та юридично закріплює європейське майбутнє України. Статус кандидата офіційно запускає процес набуття Україною членства в Європейському Союзі



Масштабна трансформація країни

Підготовка до членства в ЄС передбачає наближення рівня життя, добробуту та правового захисту українців, як в країнах ЄС



Доступ до фінансування

Україні буде доступна фінансова допомога для країн, які готуються до вступу в ЄС, зокрема гранти, інвестиції або технічна допомога



Залучення інвестицій

У ході реформ Україна ставатиме все більш зрозумілою та привабливою для інвесторів. Країни-члени ЄС розглядатимуть інвестиції в Україну як інвестиції у зміцнення та зростання ЄС



Розвиток співпраці

Україна стане учасником програм та ініціатив ЄС, відкритих для країн ЄС та країн зі статусом кандидата на членство

прокоментувала рішення Віце-прем'єр-міністр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції України Ольга Стефанішина. — Статус кандидата офіційно запускає процес набуття Україною членства в ЄС. Ми вже активно працюємо над подальшими кроками та реформуванням країни попри війну, аби не втрачати темпи нашої інтеграції».

Урядовець зазначила, що подальша підготовка до членства передбачатиме завершення всеохопної трансформації всіх сфер, що створюватиме умови, коли країна житиме за принципами Євросоюзу та його законами, які спрямовані на захист кожного громадянина та бізнесу. Це започаткує умови для наближення рівня життя, добробуту та правового захисту українців, як в інших країнах ЄС. У цьому Україну постійно підтримуватиме Єврокомісія, надаючи необхідну консультаційну та іншу допомогу.

Окрім того, статус кандидата відкриває можливості отримання фінансової допомоги у трансформації суспільства, правової системи та економіки на шляху до членства в ЄС, а також триматиме євроінтеграційні реформи країни у пріоритеті.

Джерело: Урядовий портал

УКРАЇНА ДОВЕЛА, ЩО ЗАСЛУГОВУЄ НА СТАТУС КАНДИДАТА В ЄС – УРСУЛА ФОН ДЕР ЛЯЄН



19.05.2022 р., День вишиванки. Президента Європейської комісії Урсула фон дер Ляєн зодягнула вишиванку на знак підтримки та солідарності з українським народом
Світлина: Twitter

Україна та її народ пройшли кризу вогонь та воду на шляху до Євросоюзу та довели, що заслуговують на отримання європейської перспективи та статусу кандидата на членство в ЄС, заявила президента Європейської комісії Урсула фон дер Ляєн під час пленарного засідання Європарламенту.

«Як і з перших днів Майдану, Україна хоробро чинить спротив російській агресії. Вона пройшла через репресії та повстання. Вона пройшла через анексію територій та зараз отримала війну. Це єдина країна, де в людей стріляли за те, що вони огортали себе європейським прапором. Україна

пройшла через вогонь та воду з однієї простої причини: власного бажання приєднатися до Європейського Союзу».

Вона зауважила, що Україна ще до війни довела, що стоїть на «вірній траєкторії». За кілька минулих років Україна просунулася вперед більше, ніж за кілька попередніх десятиліть. Завдяки Угоді про асоціацію з ЄС від 2016 року, Україна вже змогла імплементувати близько 70 % правил, норм та стандартів ЄС. Вона вже зараз долучена до важливих програм Євросоюзу, включаючи освітні та дослідницькі програми *Horizon Europe* та *Erasmus*.

Україна довела, що має міцну парламентську демократію, що вона має ефективні органи державного управління, які нині кожного дня проходять іспит війною. В Україні відбуваються вільні та справедливі вибори, розвивається живе громадянське суспільство, яке здатне визначати відповідальність влади за справи в країні. Українці активно розвивають малий та середній бізнес, досягають прогресу у цифрових технологіях, просувають інноваційні ідеї.

«Весь цей прогрес був досягнутий, тому що люди несуть Європу у своїх серцях та розумі. Але ми також знаємо, що важлива робота ще попереду. Стосовно боротьби проти корупції Україна вже здійснила важливі кроки у вірному напрямку, заснувала необхідні антикорупційні органи. Але зараз ці інституції мають ожити. Їм потрібні зуби і правильні люди на керівних постах», – зауважила Урсула фон дер Ляєн.

Джерело: «Укрінформ»

Чернігів, випускний 2022 р.
Світлина: Станіслав Сенік



ГЛАВА УГКЦ У 124-Й ДЕНЬ ВІЙНИ: «ВРОГ ЗАПЕРЕЧУЄ НАШЕ ПРАВО НА ІСНУВАННЯ, АЛЕ БОГ ПІДГОТУВАВ ДЛЯ НАС ОСОБЛИВУ МІСІЮ В СУЧАСНОМУ СВІТІ»



27.06.2022 р.

Ворог приходить, щоб забрати в нас майбутнє, щоб сказати нам, українцям, що ми не маємо права існувати як народ, як держава. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму щоденному воєнному зверненні у 124-й день війни.

«Але через плід Духа Святого, яким є віра, – продовжив Глава Церкви, – ми бачимо, що Господь Бог не просто бачить Україну і має її у своєму предвічному задумові, а підготував для нас якусь особливу місію в сучасному світі, у сучасній Церкві, стосовно людини в третьому тисячолітті».

Глава УГКЦ наголосив, що сто двадцять чотири дні війни – це сто двадцять чотири дні кровопролиття, великих боїв, плачу, страждання невинних людей...



Ми просимо в Господа Бога дару бачити Україну після війни і вже сьогодні будувати її в нашій свідомості та в нашому серці.



«За вчора Україна пережила чи не найбільший в її історії ракетний удар з боку росії. Російські крилаті ракети летіли на Київ, на Чернігівщину, Черкащину, Одещину та Миколаївщину. Під обстріли потрапили місто Харків і Сумщина. Але Україна бореться і дякує Богу і Збройним силам України, що ми дожили до цього ранку і можемо бачити денне світло», – сказав він.

У цей день Предстоятель роздумував над ще одним плодом дії Духа Святого в людині – вірою.

«Ми часто чуємо і говоримо про віру як про богословську чесноту, що є початком християнського життя, бо для того щоб спілкуватися з Богом, треба в Нього вірити, тобто треба Йому довіритися, відкрити Йому своє серце, свій розум, свою волю – своє життя. Віруюча людина йде дорогами цього земного життя не сама, вона тримає за руку свого люблячого, милосердного Бога», – вважає він.

Віра як плід Святого Духа показує, за словами духовного лідера, особливу зрілість віруючої людини. І полягає в тому, що людина стає причасницею Божественного знання. Дух Святий відкриває людині Божественні таємниці, а Його плід – віра – дає людині відчуття, що Бог уже не має перед нею секретів.

«Ми сьогодні, живучи в драматичних обставинах в Україні, – сказав Предстоятель, – просимо Господа Бога про віру, якою сяяли новомученики Української Церкви, що занесли Боже слово ген аж до краю землі, до Сибіру, Казахстану і на узбережжя Тихого океану. Ми сьогодні просимо Господа Бога, щоб ті мученики, які в тюрмі могли бачити майбутнє народу, задля нього жити і боротися, відкрили нам горизонти для нашого українського буття».

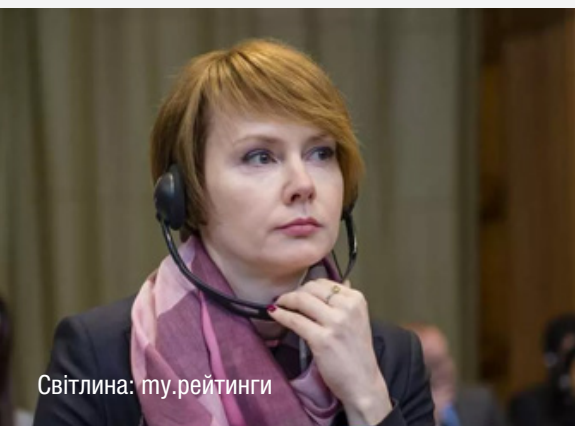
Глава Церкви наголосив, що ми просимо в Господа Бога дару бачити Україну після війни і вже сьогодні будувати її в нашій свідомості та в нашому серці.

Департамент інформації УГКЦ

Київ, 16.06.2022 р. Військовослужбовці отримують медалі від міністра внутрішніх справ України Дениса Монастирського. Медаллю нагородили співробітників екстрених служб, поліції та прикордонників – за мужність та героїзм під час війни. Деякі з нагороджених важко поранені
Світлина: Олександр Гусев /SOPA Images/; джерело: meduza.io



ОДИН ТРИЛЬЙОН ЄВРО ДЛЯ РОСІЇ



Світлина: ту.рейтинги

01.07.2022 р.

Один трильйон [1,000,000,000,000] євро сплатила Європа росії за викопне паливо за останні 10 років. Такі підрахунки зроблені у дослідженні, що було представлено у Лондоні на засіданні *Council on Geostrategy*, де обговорювали майбутнє європейської енергетичної безпеки та ролі України в енергетичному міксі ЄС.

Ключовий висновок спілкування з експертами та урядовцями: вони визнали, що припустилися помилки – занадто легковажно сприймали наміри росії після «Мюнхенської промови» путіна. Значна частина грошей з цього трильйона пішла на підкуп європейських політиків, зброю та пропагандистські проекти, які підважують стабільність європейської та американської демократій.

Якби росія не пішла війною проти України, вона заробила би ще трильйон.

Але зараз кремль викинув ці гроші. Російський міністр Лавров не дарма визнав, що «залізна завіса опускається знову». Це правда, і всі розвинуті держави починають планувати, яким буде життя біля нової «залізної завіси».

Для України важливо, щоб ця «завіса» опустилась по східному кордону якомога скоріше. Проте, нашою величезною помилкою та втратою шансу може стати несерйозне ставлення до виконання зобов'язань, що пов'язані з членством в ЄС та приналежністю до клубу розвинутих демократій. Квиток у цей потяг у нас вже майже в кишені, а от час, коли ми зможемо на нього сісти, залежить, перш за все, від нас. І тут головне не зволікати та не загубитися у страсі змін.

Не можна стати членом ЄС на гаслах про те, що «ми попереджали» і прикриваючись лише мужністю Збройних сил України. Європейські колеги чітко дають зрозуміти: ми маємо завершити реформи в енергетичному секторі і повністю інтегрувати його в Європу. З усіма наслідками: прозорістю використання державних грошей, чітким звітуванням, інвестиціями у відновлювальну енергетику.

Олена Зеркаль, з ФБ

Французька художниця Фанні Лешевальє створила серію колажів, присвячених війні в Україні.

У своїх роботах вона поєднує світлини української реальності та відомі картини

Джерело: «Укрінформ»





НОВИНИ Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ ОЧОЛИВ ПРОЩУ УКРАЇНЦІВ У НІМЕЧЧИНІ ДО БЛАЖЕНОЇ ЕДІГНИ

02.07.2022 р.

У суботу, 02 липня, владика Богдан Дзюрах, екзарх для українців греко-католиків у Німеччині та країнах Скандинавії, очолив прощу українців до блаженної Едігні,



внучки Ярослава Мудрого, доньки Анни Ярославни, королеви Франції, мощі якої вшановуються у м. Пух.

Під час проповіді архиєрея у м. Пух пролунали сирени, які проходили випробовування на справність і владика Богдан звернувся до прочан із такими словами: «Сьогодні ми чуємо ті сирени, які пригадують нам про велике лихо, яке прийшло на нашу землю вісім років тому. Але в лютому це лихо об'явило всю свою пекельну ненависть проти нашого народу. І ми є тут як діти нашого народу, щоб молитися разом за мир. Щоб просити Господа помочі, заступництва і милосердя».

Згадуючи події Революції Гідності, коли Церква вийшла зі своїми людьми на майдани, супроводжуючи їх духовно, владика підкреслив, що єпископи керувалися принципом «Церква, залишаючись матір'ю свого народу, щось добре з тим народом досягне, або буде стояти під хрестом його національного страждання до кінця».



Розважаючи над текстом Євангелія від Йоана 19, 25–27, владика Богдан запевнив, що як Марія не була самотньою під хрестом, так і ми як Церква не є самотніми у супроводі нашого народу в цих страшних днях, місяцях і роках національного страждання і випробування.

Проводячи аналогію між подіями розп'яття Ісуса і страждань нашого народу, владика Богдан виокремив тих, кому проповідь правдивої Христової Церкви була не до вподоби, бо проповідувала правду і взаємну любов. Це були ті, хто байдуже проходив геть, з мовчазної згоди яких відбуваються вбивства і зради. «Байдужість убиває», – сказав єпископ, згадуючи, що ці слова писали на будинках столиці в часі Революції Гідності.

Серед усіх присутніх під хрестом владика виділив матір Ісуса і тих, хто був з Ним до кінця. «Пречиста Діва Марія, а з нею разом і Церква, як любляча матір, супроводжує свій народ аж до кінця. Бо Ісус сьогодні страждає в своїх членах



в Україні. Це Його вбивають, зв'язують і закопують у братські могили. І та мати, хоч не може зупинити цього знущання і болю, але вона ділить його зі своїм улюбленим Сином», – мовив архиєрей.



Як Марія не була самотньою під хрестом,
так і ми як Церква не є самотніми у супроводі
нашого народу в цих страшних днях,
місяцях і роках національного
страждання і випробування.



Після закінчення Літургії до українців звернулись зі словами вітання і підтримки пані Едігна Келлерман, голова товариства блаженної Едігни м. Пух, і член міської ради м. Фюрстенфельдбрук та голова відділення «Карітас» з праці з мігрантами архієпархії Мюнхен і Фрайзінг, пан Вільгельм Дрехслер. В свою чергу, екзарх для українців греко-католиків у Німеччині та Скандинавії, висловив слова вдячності та подарував п. Едігні німецькомовне видання про блаженних мучеників українського народу та бурштинову вервицю єднання.

Владика Богдан особисто благословив кожного паломника мощами блаженної Едігни і біля тисячолітньої липи, в якій оселилася і провела понад тридцять років життя блаженна, звершив Акт посвяти України Богородиці.

Довідка

Блаженна Едігна – внучка Ярослава Мудрого, донька Анни Ярославни, королеви Франції. Свій подвижницький шлях вона довершила у Баварії. Її називають святою, яка об'єднує три народи: французький, німецький і український. Блаженна Едігна пригадує, що українці вже понад тисячу років належать до великої сім'ї християнських народів Європи, яку сьогодні українські захисники боронять від новітньої орди. Мощі блаженної вшановуються у м. Пух. Сюди щороку організовуються прощі екзархату для українців греко-католиків у Німеччині та країнах Скандинавії.

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та Скандинавії

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ВІЙНА З РОСІЄЮ?

03.07.2022 р.



Світлина: kmu.gov.ua

З початку вторгнення Росії Україна витрачає на утримання збройних сил 130 мільярдів гривень на місяць. Про це повідомив прем'єр-міністр Денис Шмигаль в інтерв'ю lb.ua.

«Якщо у нас раніше утримання армії було близько 156 мільярдів гривень, це був бюджет Збройних Сил України та української армії на рік, то сьогодні близько 130 мільярдів – це щомісячна сума. Звичайно, у нас сильно зросли соціальні виплати, витрати на розмінування, витрати на термінове відновлення, витрати на внутрішньо переміщених осіб», – розповів прем'єр.

При цьому весь бюджет України в умовах війни становить приблизно 250 мільярдів гривень, з яких від 70 до 100 млрд забезпечують надходження від податків та митниці.

Шмигаль також повідомив, що станом на липень Україна домовилася із західними партнерами щодо підтримки майже на 29 млрд доларів.

«Є різниця, яка становить 4–5 млрд доларів – це щомісячна потреба. На сьогоднішній день домовленості про таку підтримку є – на суму майже 29 млрд доларів, з яких вже досить велику суму ми отримали. Залишається ще близько 20 млрд», – каже прем'єр.

Джерело: «Прямий»

На передовій, друга половина червня 2022 р. Українські військовослужбовці біля американської гаубиці M777
Світлина: Gleb Garanich /Reuters/



**НОВИНИ** Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ДЛЯ ПАРАФІЯЛЬНОЇ СПІЛЬНОТИ м. ААХЕНА ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО ДУШПАСТИРЯ

03.07.2022 р.

У другу неділю по Зісланні Святого Духа, після від'їзду о. Андрія Олійника на служіння до Чиказької єпархії св. Миколая, який упродовж чотирьох місяців опікувався громадою, парафія в місті Аахен зустріла нового отця для спільноти – о. Романа Городецького. Про це повідомив сам священнослужитель. З благословення Апостольського екзарха для українців католиків східного обряду на теренах Німеччини і Скандинавії владики Богдана Дзюраха, о. Роман розпочне своє служіння у м. Аахен.

Парафіяни мали можливість помолитись Службу Божу та дещо ближче поспілкуватись із о. Романом. Спільнота чекала з нетерпінням на можливість пережити цю першу спільну Літургію. Отець Роман зустрів у Аахені живу парафію, яка сповнена радості, надій та очікувань мати Церкву.

Спільнота радо зустріла отця сердечними привітаннями з уст дітей, короваем та частинкою Німеччини – традиційними *Aachener Printen*. Також нововисвячений ієрей у своїй проповіді наголосив на тому, що «... *потрібно відгукнутись на заклик, та йти за Христом. Бо саме Христос має бути центром нашого життя – життя парафіяльного, та кожного зокрема*».

«Парафія в Аахені є осередком тих “рибалок”, яких покликав Господь, бо спільнота відгукнулася на голос Божий та відкрила своє серце і помешкання для потребуючих з України, і стала Христовим благословенням для них» – зауважив ієрей.

Пресслужба Апостольського екзархату у Німеччині та Скандинавії



ЯК ЦЕ, КОЛИ ДВОЄ СИНІВ ПІШЛИ НА ВІЙНУ?

04.07.2022 р.

— Це неможливо передати словами. До цього не можна бути готовою, бажати цього. Я страшенно панікувала ще в 2014 році. Тоді Артем пішов у АТО, почали привозити «двохсотих», і не було зрозуміло, кого привезли – неопізнані тіла. З ним зв'язку не було. Тоді мені дуже допомогла моя знайома, їмось вірменського священника Еліна Григорян.

Вона казала: «Як тобі не соромно! Перестань нити. Твій син – воїн. Вірмени пишаються своїми воїнами.

Це величезна честь, коли сини стають на захист Батьківщини. Ти маєш його підтримати, ти маєш бути сильна. Не може бути в сина-воїна мама не воїн – тоді це драма, катастрофа».

Я воїном не народжувалася, але мені доводиться ним ставати, доводиться боротися зі собою, перш за все. Я маю інших дітей, яких повинна підтримувати, я не можу розкисати.

- Іванка Крип'якевич-Димид та отець Михайло Димид – знане подружжя і у Львові, і в Україні. Вона – іконописиця, онучка видатного історика Івана Крип'якевича. Він – доктор східного канонічного права і перший ректор Львівської богословської академії (УКУ). Нещодавно на фронті загинув їхній син Артемій. Ще один син – Дмитро далі продовжує боротися з російськими окупантами.

Щоби поговорити з Іванкою Крип'якевич-Димид «Твоє Місто» зустрілося з нею у родинній садибі. До звично прикрашеного квітами та чудовими фресками будинку додалися червоно-чорні та синьо-жовті стяги з чорною стрічкою. «Перше, що бачу, коли піднімаюся сходами, портрет її сина-Героя, який загинув на фронті», – пише журналіст.

«Історія України нагадує тканину, яка сотні років тонула в крові, її рвали на шматки, а тепер її реставрують, зшивають, перуть, чистять, допасовують частини. Шиють кров'ю і жилами наших Героїв, мучеників, молитвами бабусь. І коли вона дійсно засяє золотом та срібним шитвом, це буде щось», – проорокує Іванка Крип'якевич-Димид.



Фото: Тетяна Мірошніченко/Українська

- Обов'язково [прочитайте](#) це інтерв'ю з мамою Героя.
- Нагадуємо, що за ініціативи сім'ї загиблого воїна Артема Димида, Український католицький університет започатковує іменний стипендійний фонд. Скласти пожертву ви можете за [посиланням](#)

Джерело: сайт УКУ

Намагаюся читати. Відкриваю іноді сторінку і бачу синові підкреслення на ній. Мене зараз тримає цитата Сенеки: «Навіщо думати про погане, якщо воно може й не статися?». Також мене дуже здивувала фраза про Сципіона Африканського [військовий і політичний діяч епохи Античного Риму — Ред.]. Сенека гуляє біля могили Сципіона і пише про видатного воїна, який був утіленням свободи. І якби він не пішов, то не було б свободи (із статті)





Пожежники та рятувальники розбирають завали знищеного п'ятиповерхового житлового будинку в місті Часів Яр на Донеччині, по якому російська війська завдали удару 9 липня. Наступного дня стало відомо про загибель 15 людей, ще шестеро поранено. 11 липня влада міста повідомила про загибель ще трьох мешканців. Голова Донецької обласної військової адміністрації Павло Кириленко повідомляв, що під завалами можуть перебувати ще 24 особи

Світлина: Miguel Medina /AFP/

СЛЮЗИ МОЇ ЗБЕРИ У ТВІЙ БУРДЮК...

Мої скитання тобі відомі, сльози мої збери в бурдюк твій: чи ж не записані вони у твоїй книзі? Тоді вороги мої назад відступлять, як тільки я візву до тебе. Знаю напевне, що Бог зо мною. У Бозі я слово прославляю, в Господі прославлю слово. На Бога уповаю не боюся; що ж може заподіяти мені людина? Обітниці, що зробив я тобі, тяжать на мені, віддам тобі похвальну жертву. Бо спас єси життя моє від смерти, та й ноги мої, щоб я не спотикнувся, щоб перед Богом міг ходити у світлі живих.

(Псалом 56, фрагмент)



Продовження, на жаль, буде...

Автор: Александер Малаховський

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger:
Apostolische Exarchie für katholische
Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди
відповідають поглядам редакції.
Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur:
Bohdan Pidlisetsky

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@ukrainische-kirche.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M O 5